Astrid Lindgren

PİPPİ UZUNÇORAP
ISSIZ KÖŞKTE

birinci kitap

CAN ÇOCUK

9 yaş ve üstü

Resimler: **RICHARD KENNEDY**

İsveçce aslından çeviren
ŞAHİN ALPAY

Astrid Lindgren

PİPPİ UZUNÇORAP ISSIZ KÖŞKTE

BİRİNCİ KİTAP

ÇOCUK KİTAPLARI DİZİSİ

1. basım: 1984
2. basım: 1991
3. basım: 1999

ISBN 975-510-280-9
© Bu çevirinin yayın hakları Can Yayınları'ndadır. (1991)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevi'nde basıldı. (1999)
Dizgi: Serap Kılıç

Astrid Lindgren

PİPPİ UZUNÇORAP ISSIZ KÖŞKTE

Türkçesi
ŞAHİN ALPAY

Resimler
RICHARD KENNEDY

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

Özgün adı
Pippi Langstrump

ASTRID LINDGREN'İN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI

PİPPİ UZUNÇORAP ISSIZ KÖŞKTE
PİPPİ UZUNÇORAP KORSAN
PİPPİ UZUNÇORAP CİNCİN ADASINDA
ŞAMATALI KÖY

Uzunçorap Pippi, İsveçli ünlü kadın yazar *Astrid Lindgren*'in çocuklar için yazdığı üç kitaplık bir dizinin kahramanı. Çok değişik, çok sevimli, çok ilginç bir kız çocuğu. Garip görünüşlü, üstün yetileri olan, çok tatlı palavralar atan, ama her palavrasıyla kalıplaşmış alışkanlıklarımızı kıyasıya eleştiren, kırmızı saçları, kırmızı çilleriyle çok cana yakın, sevgi dolu bir çocuk. *Pippi*'nin serüvenlerini, dünyanın dört bir yanındaki çocuklar yıllardır bayıla bayıla okuyorlar, televizyon için yapılan dizi filmlerini severek izliyorlar, resimli romanları, çizgi filmleri yapılıyor. Ünlü çocuk kitapları yazarı *Astrid Lindgren*'in dünyanın hemen her diline çevrilmiş olan kitapları, her yerde satış rekorları kırıyor. *Astrid Lindgren*, pek çok ödüller kazanmış bir yazar. *Nils Holgerson Ödülü* ile *Hans Christian Andersen Ödülü* bu ödüllerden yalnızca ikisi. En son, 1978 Frankfurt Kitap Fuarı'nda da, *Astrid Lindgren*, 'çocuklar için yazan dünyanın en büyük yazarı' seçilmişti ve kendisine *Dünya Barış Ödülü* verilmişti. Bu büyük yazarın üç kitaptan oluşan ünlü *Pippi* dizisini kıvançla sunuyoruz. İlk kitap *Pippi Uzunçorap, Issız Köşkte*, ikinci kitap *Pippi Uzunçorap, Korsan*, üçüncü kitap *Pippi Uzunçorap, Cincin Adasında*.

PİPPİ
ISSIZ KÖŞKE TAŞINIYOR

O küçük, küçücük kasabanın kıyılarında bir yerde, bakımsızlıktan dökülen bir bahçe, bahçenin içinde de köhne bir ev vardı ve bu evde Pippi Uzunçorap adında bir kız çocuğu oturuyordu. Pippi, dokuz yaşındaydı ve o evde tek başına yaşıyordu. Pippi'nin ne annesi ne de babası vardı; aslına bakarsanız bu pek de kötü bir durum sayılmazdı. Çünkü bu durumda, en

çok eğlendiği bir sırada onu yatağa gönderen ya da canı karamela isterken balıkyağı içmeye zorlayan hiç kimsesi yoktu.

Bir zamanlar Pippi'nin çok çok sevdiği bir babası vardı. Tabii ki, bir de annesi vardı, ama aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki, Pippi onu hiç hatırlamıyordu.

Pippi, daha beşikte sallanan ve avaz avaz bağırarak kimseyi yanına yaklaştırmayan küçücük bir bebekken ölmüştü annesi. Pippi, annesinin gökyüzünde oturduğuna ve küçücük bir delikten kendisini izlediğine inanıyordu. Bunun için zaman zaman elini sallayarak, "Benim için sakın kaygılanma anneciğim! Ben her zaman başımın çaresine bakarım!" diye sesleniyordu gökyüzündeki annesine.

Pippi, babasını unutmamıştı. Babası gemilerde kaptandı ve koca koca denizleri dolaşırdı. Bir gün adamcağız korkunç bir fırtınada gemiden denize uçup kaybolunca kadar Pippi babasıyla birlikte dolaşmıştı. Ama Pippi, babasının ne yapıp yapıp bir gün geri döneceğini biliyordu. O, asla boğulmuş olamazdı. Pippi, onun, Zencilerle dolu bir adada karaya çıktığına, sonra o Zencilerin kralı olup, bütün gün başında altın tacıyla ortalıkta dolaştığına kesinlikle inanıyordu.

"Annem göklerde bir melek, babam da

Zenciler kralıdır. Bu kadar seçkin ana, babaya sahip çocuk az bulunur," derdi Pippi, büyük bir hoşnutlukla. "Babam gemisini yapıp, gelip beni alınca, ben de Zenciler prensesi olacağım. Hayat işte asıl o zaman başlayacak!"

Yıllar önce bahçe içindeki o köhne evi babası satın almıştı. Bir gün yaşlanıp artık denizlerde dolaşmaya gücü kalmadığı zaman, o evde Pippi'yle birlikte oturmayı düşünmüştü adamcağız. Ama ne yazık ki, denize uçup kaybolmuştu. Pippi de, onun geri dönmesini beklerken, doğruca Issız Köşk diye anılan bu eve taşındı. Issız Köşk, döşeli dayalıydı, Pippi'yi bekliyordu. Güzelim bir yaz akşamı Pippi, babasının gemisindeki tayfalarla vedalaştı. Tayfalar Pippi'yi, Pippi de tayfaları çok severdi.

"Eyvallah, çocuklar," dedi Pippi, hepsini teker teker alınlarından öptü. "Benim için sakın kaygılanmayın. Ben her zaman başımın çaresine bakarım!"

Gemiden yanına yalnızca iki şey aldı: Babasının armağanı olan Bay Nilson adlı küçük bir maymun ile tıka basa altın dolu bir çanta. Tayfalar güvertede durup Pippi gözden kaybolana kadar ardından baktılar. Pippi, Maymunu Bay Nilson omzunda ve elinde çantasıyla hiç arkasına bakmadan yürüyüp gitti.

Pippi gözden kaybolunca, tayfalardan biri

gözlerinde biriken yaşları silerek,

"Görülmemiş bir çocuk," dedi.

Adamın hakkı vardı. Pippi gerçekten eşi benzeri olmayan bir çocuktu. En görülmemiş yanı, olağanüstü güçlü olmasıydı. Öylesine güçlüydü ki, dünyada onun kadar güçlü tek bir polis bile yoktu. Canı isterse, koskocaman bir atı bile tuttuğu gibi havaya kaldırabilirdi. Doğrusu böyle yapmak istediği zamanlar da olmuyor değildi.

Pippi, Issız Köşk'e yerleştiği gün, çantasındaki altınlardan biriyle kendine bir de at satın aldı. Yalnızca kendisinin olan bir ata sahip olmayı istemişti hep. İşte artık evinin önündeki taraçada yaşayan bir atı vardı.

Pippi taraçada oturup şöyle keyifle bir çay içmek istediği zamanlar, atı yakaladığı gibi havaya kaldırıyor, götürüp bahçenin bir köşesine bırakıyordu.

Issız Köşk'ün hemen bitişiğinde, bahçe içinde bir ev daha vardı. Bu komşu evde biri kız, biri oğlan çok şeker iki çocukları olan bir karı koca oturuyordu. Oğlanın adı Tomi, kızınki Anika'ydı. Her ikisi de çok iyi eğitilmiş, akıllı uslu çocuklardı. Tomi hiç tırnaklarını yemez, annesinin sözünden de hiç çıkmazdı. Anika ise, istekleri yerine getirilmese bile sorun çıkarmaz, her zaman kendine çok yaraşan, mis gibi ütülü

keten giysiler giyerdi.

Tomi ile Anika evlerinin bahçesinde uslu uslu oynarlardı. Ama bir oyun arkadaşları olsun isterlerdi hep. Pippi'nin babasıyla birlikte denizleri dolaştığı günlerde, iki bahçeyi ayıran çite yaslanıp, "Şu eve kimsenin taşınmayışı ne kötü! Şurada birileri otursa, çocukları olan birileri," diye söylenirlerdi.

Pippi'nin Issız Köşk'ün eşiğine ilk adımını attığı o güzel yaz akşamı, Tomi ile Anika evde değillerdi. Bir haftalığına anneannelerini ziyarete gitmişlerdi. Bu yüzden komşu eve birinin taşındığından hiç haberleri olmamıştı. Eve döndüklerinin ilk günü, bahçe kapısında durup sokağa baktıklarında çok yakınlarda bir oyun arkadaşının bulunduğunu henüz bilmiyorlardı. Orada durmuş, acaba ne yapsak, bugün hoş bir şeyler olur mu, yoksa tatsız bir gün daha mı geçireceğiz, diye düşünür, akıllarına yapacak hiçbir şey gelmezken, birden Issız Köşk'ün bahçe kapısı açıldı, dışarı küçük bir kız çocuğu çıktı. Tomi ile Anika'nın benzerini hiç görmedikleri bu kız, sabah yürüyüşüne çıkan Pippi Uzunçorap'tan başkası değildi.

Pippi'nin görünüşü çok ilginçti: yanlara doğru dimdik açılan iki örgü halinde örülmüş havuç kırmızısı saçları vardı. Burnu küçük bir patates biçimindeydi ve üzeri çillerle doluydu.

Burnunun altında sağlıklı, bembeyaz dişlerin göründüğü oldukça geniş bir ağzı vardı. Üzerindeki giysi pek garipti. Bu giysiyi Pippi kendi dikmişti. Aslında tümüyle mavi kumaştan olacaktı, ama kumaş yetmeyince Pippi orasına burasına kırmızı yamalar yerleştirmek zorunda kalmıştı. İnce, uzun bacaklarına uzun çoraplar geçirmişti. Çorapların biri yeşil, biri kavuniçiydi. Ve ayaklarının tastamam iki katı büyüklüğünde bir çift ayakkabı giyiyordu. Bu ayakkabıları babası ona Güney Amerika'dan satın almıştı. Ayakları rahatça büyüsün diye biraz da büyükçe almıştı. Pippi bunları çok seviyor, başka ayakkabı almak istemiyordu.

Tomi ile Anika'nın gözlerinin faltaşı gibi açılmasına asıl neden, yabancı kızın omzunda oturan maymun oldu. Mavi pantolonlu, sarı ceketli, hasır şapkalı bir küçük maymundu bu.

Pippi sokağa çıktı. Bir ayağı yolda, bir ayağı kaldırımda, yürümeye başladı. O gözden kaybolana kadar, Tomi ile Anika arkasından bakakaldılar. Pippi az sonra yine göründü. Bu kez geri geri yürüyordu. Dönmek zahmetinden kurtulmak için böyle yürüyordu. Tomi ile Anika'nın durdukları bahçe kapısının önüne gelince durdu. Bir süre sessizce bakıştılar.

Sonunda Tomi,

"Niye öyle geri geri yürüdün?" diye sordu.

"Niye öyle geri geri mi yürüdüm?" dedi Pippi. "Bu ülkede özgürlük yok mu? İnsan dilediği gibi yürüyemez mi yani? Sana şu kadarını söyleyeyim ki, Mısır'da herkes böyle yürür, kimse de bunu garip karşılamaz!"

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Tomi. "Herhalde Mısır'a gitmedin."

"Mısır'a gitmedim mi! Gittiğimden en küçük bir kuşkun olmasın. Yeryüzündeki her yere gittim ben, geri geri yürüyen insanlardan çok daha garip şeyler gördüm. Hintliler gibi ellerimin üzerinde yürüseydim, kimbilir neler derdin?"

"İşte şimdi uyduruyorsun," dedi Tomi.

Pippi bir an düşündü.

"Evet, haklısın. Uyduruyorum," dedi kırgın bir sesle.

"Yalan söylemek ayıptır," dedi Anika, sonunda ağzını açmaya cesaret ederek.

"Evet, yalan söylemek çok ayıptır," dedi Pippi, daha da kırgın bir sesle. "Ama işte arada sırada unutuyorum bunu. Ancak sen de, anası gökyüzünde bir melek, babası Zenciler kralı olan, kendisi de bütün hayatı boyunca denizlerde dolaşmış küçük bir çocuktan her zaman doğruyu söylemesini nasıl beklersin?" dedi ve çilli yüzü birden aydınlanarak devam etti: "Aklıma gelmişken şunu da söyleyeyim: Kongo'da

doğru konuşan tek bir kişi bile yoktur. Bütün gün yalan uydururlar. Sabahın yedisinde başlar, güneş batıncaya kadar uydurur dururlar. Dolayısıyla, eğer ben arada sırada yalan söyleyecek olursam, lütfen bağışlayın ve bunu Kongo'da biraz uzunca bir süre kaldığıma verin. Ama yine de arkadaş olabiliriz, öyle değil mi?"

"Elbette," dedi Tomi ve birden o günün hiç de tatsız günlerden biri olmayacağını hissetti.

"Aklıma gelmişken sorayım, niye gelip benimle kahvaltı etmiyorsunuz?" dedi Pippi.

"Evet, niye gelmeyelim ki," dedi Tomi. "Hadi, gidelim."

"Evet," dedi Anika. "Hemen gidelim."

"Ama önce sizleri Bay Nilson'la tanıştırmalıyım," dedi Pippi.

Küçük maymun şapkasını çıkararak, kibarca selamladı onları.

Eskilikten dökülen bahçe kapısından geçip, iki yanında yaşlı, yosun bürümüş ağaçların sıralandığı toprak yoldan Issız Köşk'ün merdivenlerine, oradan da taraçaya vardılar. Orada bir at duruyor, bir çanaktan yulaf yiyordu.

"Allahaşkına, taraçada bu atın ne işi var?" dedi Tomi. Onun bildiği atlar ahırda otururdu.

"Ne yapayım," dedi Pippi, düşünceli düşünceli, "mutfağa koysam ayağıma dolanır, salonda oturmaktan da hiç hoşlanmıyor."

Tomi ile Anika atı sevip okşadılar, sonra eve girdiler. Evin bir mutfağı, bir salonu, bir de yatak odası vardı. Pippi o hafta temizlik gününü unutmuşa benziyordu. Tomi ile Anika, Zenciler kralı acaba bir köşede oturuyor mu diye çevrelerine şöyle bir göz attılar. Hayatlarında hiç Zenci kral görmemişlerdi. Ama ortalıkta ne baba vardı, ne de anne. Anika çekinerek sordu:

"Burada bir başına mı oturuyorsun?"

"Elbette hayır," dedi Pippi. "Bay Nilson'la atım da burada oturuyor."

"Tamam, ama hiç anne baba yok mu burada?"

"Hayır, birazcık bile yok," dedi Pippi gülerek.

"Peki, gece olunca gidip yatmanı falan kim söylüyor," diye sordu Anika.

"Kendim," dedi Pippi. "Önce olağan bir sesle söylüyorum. Söz dinlemezsem, bir daha, ama bu kez sert bir sesle söylüyorum. Yine söz dinlemeyecek olursam, o zaman basıyorum dayağı! Anladın mı?"

Tomi ile Anika tam olarak anlayamamışlardı, ama bunun belki de iyi bir yöntem olduğunu düşündüler. Bu arada mutfağa gelmişlerdi. Pippi haykırmaya başladı:

"Şimdi yoğrulacak burda çörekler,
şimdi pişecek burda çörekler,
şimdi kızaracak burda çörekler."

Ve üç yumurta alıp havaya fırlattı. Yumurtalardan biri tam kafasına düştü, sarısı akıp gözlerine kadar indi. Ama öbür ikisini tavayla havada ustaca yakaladı.

"Yumurta sarısının saçlara iyi geldiğini duyardım hep," dedi Pippi ve gözlerini sildi. "Saçlarım ne biçim gürleşecek, görürsünüz. Zaten Brezilya'da insanlar hep saçları yumurtaya bulanmış olarak dolaşırlar. Orada hiç kel kafalı insan yoktur. Bir keresinde, yumurtayı saçına süreceğine midesine indiren bir adamcağız görmüştüm. Öylesine cascavlak kel oldu ki, sokağa çıktığında sebep olduğu kargaşalık yüzünden polis duruma el koymak zorunda kaldı."

Pippi bir yandan anlatırken, bir yandan da tavadaki yumurta kabuklarını toplayıvermişti. Sonra duvarda asılı duran bir hamam fırçasını aldı ve yumurtaları öylesine bir çırpmaya başladı ki, bütün duvarlar yumurta oldu. Sonunda tavada kalan yumurtaları ocağın üzerinde duran çörek hamuruna döktü. Çöreği hazırlayıp tavada kızartmaya başladı. Bir yüzü kızarınca havaya atarak ters döndürdü ve tavayla havada yakalayıp öbür yüzünü de kızarttı. Pişen çöre-

ği fırlattığı gibi mutfağın öbür ucundaki masada duran tabağın içine kondurdu.

"Haydi tıkının!" diye bağırdı. "Soğumadan tıkının bakalım!"

Tomi ile Anika çöreği pek beğendiler. Daha sonra Pippi onları salona buyur etti. Salonda yalnızca tek bir mobilya vardı. Küçük küçük bir sürü çekmeceleri olan bir dolaptı bu. Pippi çekmeceleri açarak içindekileri Tomi ile Anika'ya bir bir gösterdi. Çekmecelerde görülmemiş kuş yumurtaları, garip midye kabukları, deniz taşları, küçük şirin kutular, gümüşten yapılmış güzel aynalar, inci kolyeler ve Pippi ile babasının dünyanın dört bir ucuna yaptıkları gezilerde satın aldıkları daha bir sürü şey vardı. Pippi yeni oyun arkadaşlarına hatıra olarak birer hediye verdi. Tomi'ye kabzası pırıl pırıl incilerle işlenmiş bir kama, Anika'ya da kapağı pembe renkli midye kabuklarıyla kaplanmış küçük bir kutu armağan etti.

"Artık evinize gitseniz iyi olacak," dedi Pippi. "Çünkü şimdi gitmezseniz yarın hiç gelemeyeceksiniz. Bu da doğrusu hoş olmaz."

Tomi ile Anika da aynı görüşteydiler.

Yulafları yiyip bitirmiş olan atın yanından ve Issız Köşk'ün bahçe kapısından geçerek evlerine döndüler. Onlar giderken Bay Nilson şapkasını sallıyordu.

PİPPİ EŞYA ARAYICISI OLUYOR VE KAVGAYA TUTUŞUYOR

Ertesi sabah Anika erkenden uyandı. Çabucak yataktan fırladı ve Tomi'nin yanına koştu.

"Uyan, Tomi," dedi onu kolundan sarsarak. "Hadi uyan da o koca pabuçlu, eğlenceli kıza gidelim."

Tomi hemen uyanıp canlandı.

"Yatıp uyurken bugün çok eğlenceli şeyler olacağını düşünüyor, ama bir türlü hatırlayamıyordum," dedi Tomi pijamasının ceketini acele çıkarırken.

Sonra birlikte banyoya daldılar. Olağanüstü bir hızla yüzlerini yıkayıp dişlerini fırçaladılar. Giysiler kısa zamanda giyildi ve annelerinin umduğundan tam bir saat önce merdivenin tırabzanından kayarak aşağı kata indiler; kahvaltı masasına çöküp çaylarının hemen önlerine gelmesi için annelerine seslendiler.

"Bugün ne var böyle?" diye sordu anneleri. "Nedir bu aceleniz?"

"Komşu eve yeni taşınan kıza gideceğiz," dedi Tomi.

"Belki de orada bütün gün kalırız," dedi Anika.

O sabah Pippi, kurabiye pişirecekti. Koca bir hamur parçasını tutmuş, yerde açmaktaydı.

"En az beş yüz kurabiye bir tepsiye sığar mı hiç?" dedi küçük maymununa.

Mutfakta yere uzanmış, hamura biçim vermeye çalışıyordu.

"Hamurla oynama bakalım Bay Nilson," dedi kızgın bir sesle.

Tam o sırada kapı çalındı.

Pippi koşup kapıyı açtı. Bir fırın işçisi gibi tepeden tırnağa una bulanmıştı, Tomi ile Anika'nın ellerini hararetle sıkınca üzerlerine un yağdırdı.

"Ne iyi ettiniz de geldiniz," deyip, önlüğünü silkeleyince yeni bir un bulutu havalandı.

Tomi ile Anika o kadar un yuttular ki, aksırıp öksürmeye başladılar.

"Ne yapıyorsun böyle?" diye sordu Tomi.

"O kadar bilmiş bir çocuksun ki Tomi, şimdi sana baca temizliyorum desem, inanmazsın," dedi Pippi. "Gerçek şu ki, kurabiye yapmaya çalışıyorum. Az sonra işim bitiyor. Şu sandığın üzerine oturup bekleyebilirsiniz."

Pippi çok hızlı çalışıyordu. Tomi ile Anika sandığa oturup, Pippi'nin hamurun üzerine çullanışını, kurabiyeleri bir çırpıda tepsilere yerleştirdikten sonra fırına verişini izlediler. Bu olanlar sanki bir sinema filmiymiş gibi geldi onlara.

"İşte bitti!" dedi Pippi, son tepsileri de yerleştirdikten sonra fırının kapağını pat diye kapattı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Tomi, merakla.

"Siz ne yapacaksınız bilemem," dedi Pippi. "Ama ben tembellik edemem. Bir eşya arayıcısı olduğumdan, hiç boş zamanım yoktur benim."

"Necisin, neci?" diye sordu Anika, şaşkın şaşkın.

"Bir eşya arayıcısı."

"O da neymiş?" dedi Tomi.

"Eşya arayan biri! Başka ne olabilir ki," dedi Pippi, yere savrulan unları süpürürken.

"Dünyada bir sürü şey var," dedi. "Onun için de birtakım kimselerin onları arayıp bulması gerekiyor. Eşya arayıcılarının görevi de işte bu."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Anika.

"Ne bileyim, her bişey," dedi Pippi. "Altın parçacıkları, deve tüyleri, fare ölüleri, küçük küçük vidalar ve bunun gibi şeyler işte."

Tomi ile Anika bu işten çok hoşlandılar; onlar da eşya arayıcısı olmak istediler. Ancak Tomi, fare ölüsü yerine bir altın parçası bulmayı yeğliyordu.

"Ne bulacağını görürüz," dedi Pippi. "Her zaman bir şey bulunur. Ama artık acele edelim de başka eşya arayıcıları gelip bu çevrede bulunan bütün altın parçalarına el koymasınlar."

Üç eşya arayıcısı yola çıktılar. Önce yakın evlerin çevresini aramakla işe başlamanın doğru olacağına karar verdiler. Pippi'nin dediğine bakılırsa, her ne kadar ormanların ta göbeğinde küçük bir vida da olsa, bir şeyler bulmak olasıysa da, en iyi şeyler, çoğunlukla, insanların oturduğu yerlerin yakınında bulunurdu.

"Ama, bunun tam tersine de tanık olmuşumdur," dedi. "Bir kez Borneo'nun balta girmemiş ormanlarında eşya aramaya çıkmıştım. Ormanın hiç insan ayağı değmemiş bir yerinde ne bulsam beğenirsiniz? Nefis bir tahta bacak.

Daha sonra onu tek bacaklı bir adamcağıza verdimdi de, adamcağız, 'böyle bir tahta bacağa değer biçilemez' demişti."

Tomi ile Anika iyi bir eşya arayıcısının nasıl davranması gerektiğini iyice öğrenmek için Pippi'yi yakından izliyorlardı. Pippi, yolun bir yakasından öte yakasına koşuyor, elini gözlerine siper edip arıyor, arıyordu. Bazen dizleri üzerinde yürürken, elini bir bahçe parmaklığının arasına sokup kırgın bir sesle, "Hay Allah! Tam da bir altın parçası buldum sanmıştım!" diyordu.

"İnsan bulduğu her şeyi alabilir mi?" diye sordu Anika, merakla.

"Evet, yerde yatan her şeyi," dedi Pippi.

Az ötede, evinin önündeki yeşil çimenlere uzanmış uyuyan yaşlı bir adam ilişti gözlerine.

"Örneğin şu adam yerde yatıyor," dedi Pippi, "Biz onu bulduğumuza göre, haydi alalım!"

Tomi ile Anika'nın ödleri koptu.

"Hayır hayır Pippi, bir amcayı alamayız, olmaz böyle şey," dedi Tomi. "Zaten onu alsak da neye yarar ki?"

"Neye mi yarar? Pek çok işe yarar. Örneğin, tavşan gibi kafese koyup havuçla besleyebiliriz. Ama istemiyorsanız benim için hava hoş. Doğrusu başka bir eşya arayıcısı gelir de onu kapıverir diye üzülmüyor da değilim."

Yollarına devam ettiler. Pippi birden vahşi bir çığlık attı.

"Böylesini de hiç görmemiştim!" diye haykırdı ve çimenlerin üstünden, eski paslı bir teneke kutu aldı. "Ganimete bakın, ganimete! Kutu dediğin işte böyle olur!"

Tomi kuşkulu gözlerle kutuyu inceledikten sonra, "Ne işe yarar ki bu?" dedi.

"Ne işe mi yarar," dedi Pippi, "Pek çok işe yarar! Dilersen içine kurabiye koyarsın. O zaman kurabiyeli kutu olur. Dilersen içine kurabiye koymazsın. O zaman da kurabiyesiz kutu olur. Kurabiyesiz kutu, kurabiyeli kadar hoş olmasa da, yine de idare eder."

İyice paslı ve dibi de delik olan kutuyu Pippi iyice bir gözden geçirdi.

"Bu daha çok kurabiyesiz kutuya benziyor," dedi düşünceli bir sesle. "Ama istersek kafamıza geçirip körebe de oynayabiliriz."

Ve teneke kutuyu kafasına geçirdi. Teneke kutu kafasına geçmiş bir halde, küçük bir teneke kule kılığında evlerin arasında dolandı. Ta ki bir demir parmaklığa karın üstü düşene kadar. Teneke kutu yere çarpınca, büyük bir gürültü çıkardı.

"İşte gördünüz," dedi Pippi ve teneke kutuyu çıkardı başından. "Bu kutuyu başına geçirmemiş olsaydım, şimdi yüzüstü düşmüş ve

kendimi fena halde yaralamıştım."

"Evet ama," dedi Anika, "onu kafana geçirmeseydin demir parmaklığın üstüne düşmeyecektin."

Anika, daha sözlerini tamamlayamadan, bulduğu boş bir makarayı övünçle göstermekte olan Pippi'den yine müthiş bir çığlık koptu.

"Anlaşılan, bugün talihli günüm!" dedi. "Şu küçük, şeker makaracığa bir bakın! İster sabun köpüğünden balon üflemek için kullan, ister bir sicime geçirip kolye diye boyuna as! Şimdi hemen eve gidip denemek istiyorum."

Tam o sırada yakınlardaki bir köşkün bahçe kapısı açıldı ve dışarıya bir oğlan çocuğu fırladı. Pek korkmuşa benziyordu, doğrusu bunda da haklıydı, çünkü arkasından tam beş oğlan kovalıyordu. Az sonra yakaladılar ve bir parmaklığa kıstırıp dövmeye başladılar. Beşi birden yumrukluyordu. Çocukcağız ağlıyor, kollarıyla yüzünü korumaya çalışıyordu.

"Vurun çocuklar!" diye bağırdı oğlanların en büyük, en güçlü olanı. "İyi bir dayak yesin de tövbe etsin, bir daha görünmesin bu sokakta!"

"Ah," dedi Anika, "Ville'yi dövüyorlar. Nasıl bu kadar kötü olabilirler?"

"Başlarında yine o pis Bengt. Hep böyle kavga çıkarır," dedi Tomi. "Hem de bire karşı

beş kişiler, ödlek herifler!"

Pippi, oğlanlara doğru yürüdü, işaret parmağıyla Bengt'in sırtını dürttü.

"Merhabalar!" dedi. "Beşiniz birden çullandığınıza göre anlaşılan küçük Ville'nin pestilini çıkarmak niyetindesiniz."

Bengt döndü ve o güne kadar hiç görmediği bir kızla karşılaştı. Kendisini dürtüklemeye yeltenen bir yabani. Önce bir an için şaşkınlıktan ağzı açık bakakaldı, sonra toparlandı, yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı.

"Beyler, beyler!" dedi, "Ville'yi bırakın da şu kıza bir bakın hele!"

Dizlerini döverek kahkahalar atıyordu. Bir anda Ville dışında bütün çocuklar Pippi'nin çevresinde toplandılar. Ville gözyaşlarını sildi, yavaşça gidip Tomi'nin yanında durdu.

"Şunun saçlarına bir bakın! Ya şu pabuçlar!" diye devam etti Bengt. "Şunlardan birini ödünç versene bana. Şuna binip gölde bir tur atayım şöyle."

Sonra Pippi'nin örgülerinden birini kavradı, ancak tutmasıyla bırakması bir oldu:

"Of, elim yandı be!" diye haykırdı.

Sonra beş oğlan el tutuşup, hoplaya zıplaya Pippi'nin çevresinde dönmeye başladılar:

"Kırmızı keçi, kırmızı keçi!" diye bağırdılar.

Pippi ortalarında durmuş, dostlukla gülümsüyordu. Bengt, onun öfkeleneceğini ya da ağlamaya başlayacağını ummuştu. En azından korkar sanmıştı. Başka çare kalmayınca, Pippi'ye bir omuz attı.

"Bir bayana nasıl davranılması gerektiğini bilmiyorsun," dedi Pippi ve güçlü kollarıyla Bengt'i kaptığı gibi havaya kaldırdı, götürüp yakınlardaki bir meşe ağacının dallarından birine astı. Sonra oğlanlardan bir başkasını yakalayıp başka bir dala astı. Üçüncüsünü de bir evin bahçe kapısının üzerine koydu. Dördüncüsünü parmaklığın üzerinden fırlattığı gibi çiçeklerin arasına attı. Kavgacıların sonuncusunu da yolda duran küçük bir elarabasının içine oturttu. Bu işler bitince, Pippi, Tomi, Anika ve Ville, durup bir süre oğlanları seyrettiler. Oğlanların şaşkınlıktan dilleri tutulmuştu.

Pippi, "Ne ödleksiniz! Utanmadan beşiniz birden bir çocuğun üzerine çullanıyorsunuz. Bu çok ödlekçe bir iş. Sonra da kimsesiz bir kızı itip kakıyorsunuz. Öf, ne kadar ayıp!" dedi. Sonra da Tomi ile Anika'ya dönüp, "Hadi artık eve gidelim," dedi.

Ville'ye de şunları söyledi: "Bir daha seni pataklayacak olurlarsa, bana haber ver."

Ağaçta asılı duran ve kıpırdamaya cesaret edemeyen Bengt'e döndü:

"Saçlarım ve ayakkabılarım hakkında başka söylemek istediklerin varsa hemen söyle, çünkü artık eve dönüyorum."

Ama Bengt'in, Pippi'nin ne ayakkabıları, ne de saçları hakkında söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Bunun üzerine Pippi, bir elinde teneke kutu, öbüründe boş makara ve ardında Tomi ile Anika, yola koyuldu. Evinin bahçesine vardıklarında, "Ama ne kötü bir durum bu!" dedi. "Ben iki değerli eşya bulduğum halde, siz bir şey bulamadınız. Biraz daha arayın. Tomi, şu yaşlı ağacın içine baksana sen. Eşya arayıcıları için en verimli yerlerden biri de yaşlı ağaçlardır."

Tomi, ne Anika'nın, ne de kendisinin bir şeyler bulabileceğine hiç inanmadığını söyledi, ama Pippi'yi kırmamak için ağacın gövdesindeki bir kovuğa elini daldırdı.

"Bu da nesi!" diye haykırdı şaşkınlıkla ve elini çıkardı. Avucunda deri kaplı enfes bir not defteri vardı. Defterin sırtındaki kılıfta küçük bir gümüş kalem duruyordu.

"Çok garip," dedi Tomi.

"İşte buyrun," dedi Pippi. "Eşya arayıcısı olmak kadar keyifli hiçbir şey yoktur. Niye daha çok kimsenin bu işe girişmediği de anlaşılır şey değil. Nedense herkes marangoz, ayakkabı tamircisi, baca temizleyicisi falan olur da, eşya

arayıcısı olmaz!" Sonra Anika'ya döndü. "Neden sen de gidip şu kütüğün dibini bir yoklamıyorsun? Böyle çürümüş kütüklerin içinde her zaman bir şeyler bulunur."

Anika'nın elini sokmasıyla mercan taşından bir kolye çıkarması bir oldu. Tomi ile Anika uzun süre şaşkınlıktan kurtulamadılar, öylece kalakaldılar. Bundan böyle her gün eşya arayıcılığı yapmaya karar verdiler.

Pippi, yarı geceyi top oynamakla geçirmişti ve birden uyku bastırdığını hissetti.

"Gidip biraz yatağa kıvrılmam gerekiyor," dedi. "Gelip beni yatırsanıza."

Pippi, yatağın kenarına oturup ayakkabılarını çıkarırken, düşünceli düşünceli baktı onlara.

"O Bengt, ayakkabılarıma binip gölde gezmek istermiş. Hıh!" dedi ve küçümseyerek omuzlarını silkti. "Gölde gezmek nasıl olurmuş, bir dahaki karşılaşmada gösteririm ona!"

Tomi, çok saygılı bir sesle, "Pippi," dedi, "ayakkabıların gerçekten niçin bu kadar büyük?"

"Ayak parmaklarımı rahatça oynatabilmek için, herhalde," dedi Pippi.

Sonra uyumak üzere uzandı. Her zaman ayakları yastığın üstünde, başı yorganın altında uyurdu.

"Guatemala'da böyle uyurlar," diye açıkladı. "Aslında uyumanın tek doğru yolu da budur. Böyle uyurken ayak parmaklarımı da dilediğim gibi oynatabilirim. Ninni söylemeden uyuyabilir misiniz?" diye sordu. "Ben önce bir süre ninni söylemezsem kendime, gözlerime bir damla uyku girmez."

Tomi ile Anika, yorganın altından gelen mırıltıları duydular. Pippi kendi kendine ninni söylüyordu. Onu rahatsız etmemek için sessizce odadan çıktılar. Tam kapıdan çıkarlarken dönüp son bir kez daha yatağa doğru baktılar, Pippi'nin yastığın üzerine serilmiş ayaklarından başka bir şey göremediler. Pippi öylece yatıyor, ayak parmaklarını kıpır kıpır oynatıyordu.

Tomi ile Anika eve koştular. Anika mercantaşından kolyesini sıkı sıkı kavramıştı avucunda.

"Yine de çok garip," dedi "Tomi, ne dersin... Pippi bunları önceden oralara yerleştirmiş olamaz, değil mi?"

"Bilinmez ki," dedi Tomi. "Aslına bakarsan, Pippi'yle ilgili hiçbir şey bilinemez."

PİPPİ POLİSLERLE KOŞMACA OYNUYOR

Dokuz yaşında bir kız çocuğunun tek başına Issız Köşk'te oturduğu, kısa sürede bütün kasabada duyuldu. Kasabanın teyzeleri ve amcaları bunu hiç doğru bulmuyorlardı. Onlara göre bütün çocukların okula gitmesi, başlarında bir büyüğün bulunması ve çarpım tablosunu öğrenmeleri gerekiyordu. Kasabanın teyzeleri ve amcaları, Issız Köşk'te oturan bu küçük kızın bir an önce bir çocuk yurduna yerleştiril-

mesine karar verdiler.

Güzel bir öğlen sonrasıydı. Pippi, Tomi ile Anika'yı kahve içmeye davet etmişti. Sofrayı taraçanın basamaklarına kurmuştu. Güneş parlıyor, bahçedeki çiçekler mis gibi kokuyordu. Bay Nilson, taraçanın parmaklıklarına tırmanıp duruyordu. At da arada sırada burnunu uzatıp bir kurabiye istiyordu.

"Yaşamak ne güzel şey," dedi Pippi, uzatabildiği kadar uzattı bacaklarını.

Tam o sırada tepeden tırnağa resmi giyimli iki polis bahçe kapısından içeri daldılar.

"Vay be," dedi Pippi. "Bugün de talihli bir gün olacağa benzer. Polisleri sevdiğim kadar hiçbir şeyi sevmem. Vişne reçelini saymazsak."

Yüzü sevinçle parlayarak polislere doğru yürüdü.

Polislerden biri,

"Issız Köşk'e taşınan kız çocuğu sen misin?" diye sordu.

"Hayır, ben kasabanın öbür ucundaki bir evin üçüncü katında oturan bir teyzeyim," dedi Pippi.

Pippi bunları polislerle biraz şakalaşmak için söylemişti. Ama polisler bu şakadan hiç hoşlanmadılar.

"Şımarıklığı bırak bakalım," dediler ve kasabadaki iyiliksever insanların, ona çocuk yur-

dunda bir yer sağladıklarını anlattılar.

"Ama benim çocuk yurdunda bir yerim var zaten," dedi Pippi.

"Ya, öyle mi? Hangi çocuk yurdunda?" diye sordu polislerden biri.

"İşte burada," dedi Pippi, gururla. "Ben bir çocuğum, burası da benim evim, yurdum. Üstelik burada bol bol yerim de var."

"Sevgili çocuğum, dediğimizi anlamadın," dedi polis ve gülümsedi. "Sen gerçek bir çocuk yurdunda kalmalısın ve bakılmalısın."

"Sizin dediğiniz çocuk yurdunda at bulundurmaya da izin verirler mi?" diye sordu Pippi.

"Hayır, elbette ki hayır," dedi polis.

"Ben de zaten böyle bir şeye izin vereceklerini sanmazdım," dedi Pippi, üzgün bir sesle. "Peki ya maymunlara izin var mı?"

"Kuşkusuz hayır."

"Öyleyse," dedi Pippi, "o çocuk yurdunuz için gidin başka yerde çocuk arayın. Benim oraya gitmeye niyetim yok."

"Peki ama okula gitmen gerekmez mi senin?"

"Okula niçin gidecekmişim?"

"Elbette ki bir şeyler öğrenmek için."

"Ne gibi şeyler?" diye sordu Pippi, merakla.

"Bir sürü şey," dedi polis, "bir sürü yararlı

şey. Örneğin çarpım tablosunu öğrenebilirsin."

"Dokuz yıldır çarpım tablosunu bilmeksizin başımın çaresine bakmayı başardım," dedi Pippi. "Herhalde bundan sonra da başarırım."

"Bilgisiz kalmak ne kötü olacak senin için, bir düşün. Düşün ki, büyüdüğün zaman biri bir gün gelip sana Portekiz'in başkentini soracak ve sen bilemeyeceksin."

"Neden bilemeyecekmişim. Şöyle derim: Portekiz'in başkentini öğrenmek isteyecek kadar aklını kaçırmışsan, hemen bir mektup yaz Portekiz'e, kendilerine sor."

"Peki ama yine de kendin bilmediğin için üzülmez misin?"

"Habire sorabilirim kendi kendime: Şu Portekiz'in başkentinin adı neydi diye. Ama arada sırada böyle sıkıntılar çekilebilir. İnsan hep eğlenecek değil ya," dedi ve birden amuda kalktı. "Şunu da belirteyim ki babamla birlikte Lizbon'a gittik biz," diye devam etti sözlerine. Baş aşağı durarak da konuşabiliyordu.

Polislerden biri, Pippi'ye, dilediği her şeyi yapmakta özgür olmadığını, hemen alıp onu çocuk yurduna götüreceklerini söyledi. Pippi'yi kolundan yakaladı. Pippi bir silkinişte kendini kurtardı ve polise şöyle bir dokundu,

"Elim sende," dedi. "Ebe sensin!"

Polis, daha ne olduğunu anlamadan, Pippi

bir sıçrayışta taraçanın korkuluğuna çıktı. Oradan da zıpladığı gibi taraçanın üstündeki balkona tırmandı. Aynı yoldan tırmanmayı pek gözleri kesmedi polislerin. Onun için eve dalıp, merdivenden üst kata çıktılar. Balkona vardıklarında, Pippi damın tepesine ulaşmak üzereydi. Kiremitlerin üzerinde bir maymun gibi zıplıyordu. Göz kırpıncaya kadar çatının sırtına çıkmıştı, oradan da bir sıçrayışta bacanın üstüne.

Balkondaki polisler saçlarını başlarını yolarken, Tomi ile Anika, bahçeden Pippi'yi izliyorlardı.

"Koşmaca oynamak çok eğlenceli oluyor!" diye bağırdı Pippi. "Ne iyi ettiniz de geldiniz. Açıkça görülüyor ki, bugün de talihli günlerimden birindeyim."

Polisler bir süre düşündükten sonra, gidip bir merdiven getirdiler, merdiveni çatıya dayayıp Pippi'yi yakalamak üzere basamakları çıkmaya başladılar. Çatının sırtına çıkıp da, dengelerini yitirmeden Pippi'ye ulaşmaya çabalarken oldukça ürkmüş görünüyorlardı.

"Korkmayın sakın!" diye bağırdı Pippi. "Korkacak bir şey yok! Üstelik çok eğlenceli!"

Polisler, Pippi'ye iki adım kalana kadar yaklaşınca, Pippi bacadan atladığı gibi çatının sırtında güle oynaya koşarak damın öbür yanı-

na geçti. Evin birkaç metre ötesinde bir ağaç vardı.

"Şimdi atlıyorum!" diye haykırdı Pippi ve bir sıçrayışta ağacın üzerine atladı. Bir süre bir dalda asılı kaldı, ileri geri sallandı, sonra kendini yere bıraktı. Sonra da fırladığı gibi gidip polislerin dayadığı merdiveni olduğu yerden aldı.

Polisler, Pippi atladığında biraz afallamışlardı, ama çatının sırtından güç bela geri dönüp merdivenden aşağı inmek istediklerinde iyice afalladılar. Önce müthiş öfkelendiler ve aşağıdan onları seyreden Pippi'ye merdiveni hemen yerine koymasını, yoksa çok pişman olacağını söylediler, bağırıp çağırdılar.

"Niye bu kadar öfkelendiniz," dedi Pippi, kırgın bir sesle. "Şurada arkadaşça koşmaca oynuyoruz!"

Polisler biraz düşündüler. Sonra içlerinden biri, pek nazik bir sesle, Pippi'ye,

"Lütfen merdiveni yerine koy da aşağıya inelim," dedi.

"Elbette," dedi Pippi ve hemen merdiveni yerine koydu. "Hadi aşağı gelin de, birlikte kahve içip eğlenelim biraz."

Ama polisler çok kurnazdılar. Aşağı iner inmez yine Pippi'nin üstüne atıldılar.

"Şimdi görürsün gününü, seni gidi yaramaz seni!" diye haykırdı biri.

O zaman Pippi, "Artık oyun oynamaya ayıracak zamanım yok. Her ne kadar eğleniyorsak da," dedi ve polisleri bel kemerlerinden sıkıca kavradığı gibi havaya kaldırdı, bahçe kapısının önüne kadar götürüp yolun ortasına bıraktı.

Polisler akılları başlarına gelene kadar uzun süre hareketsiz kalakaldılar.

"Durun biraz!" diye bağırdı Pippi ve mutfağa koştu. Polislere birer kurabiye uzattı ve dostça, "Bu kurabiyelerden tadar mısınız? Biraz yanık oldular ama artık kusura bakmazsınız," dedi.

Sonra, kaşlarını çatmış, olanı biteni kavramaya çalışan Tomi ile Anika'nın yanına gitti.

Polisler hemen kasabaya döndüler, oradaki bütün teyzelere, amcalara, Pippi'nin çocuk yurduna göre bir çocuk olmadığını anlattılar. Dama çıktıklarını anlatmadılar elbette. Teyzeler ve amcalar da sonunda Pippi'nin Issız Köşk'te kalmasına karar verdiler.

"Okula gitmek isterse, bırakalım bu işi de kendi çözümlesin," dediler.

O gün Pippi, Tomi ve Anika, çok keyifli bir öğlen sonu geçirdiler. Yarıda kesilen kahve şölenine devam ettiler.

Pippi on dört tane kurabiyeyi mideye indirdikten sonra, "Gelen polisler hiç de benim

hoşlandığım türden değildiler," dedi. "Çocuk yuvasıydı, çarpım tablosuydu, Lizbon'du, bir sürü saçmasapan şeyler söylediler."

Sonra Pippi, atını bahçeye çıkardı. Üçü birden ata binip bir süre dolaştılar. Anika başlangıçta korkup katılmak istemedi, ama Pippi ile Tomi'nin ne kadar eğlendiğini görünce, Pippi'den kendisini de atın terkisine almasını istedi. At bahçenin içinde dıgıdık dıgıdık dolaşırken, Tomi, "Savulun şövalyeler geliyor" şarkısını söylüyordu.

O gece yatağa girdiklerinde, Tomi,

"Anika, Pippi'nin buraya taşınması çok iyi oldu değil mi?" dedi.

"Hem de nasıl!" dedi Anika.

"O gelmeden önce nasıl vakit geçirdiğimizi bile hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun?" dedi Tomi.

"Evet, saklanbaç falan gibi oyunlar oynardık," dedi Anika. "Ama Pippi'yle sanki daha çok eğleniyoruz. Atlarla falan!"

PİPPİ OKULA BAŞLIYOR

Tomi ile Anika tabii ki okula gidiyorlardı. Her sabah saat sekizde, kitapları koltuklarının altında, el ele tutuşup yola koyuluyorlardı.

O saatler Pippi, çoğunlukla ya atını tımar ediyor, ya Bay Nilson'u giydirmeye çalışıyor, ya da sabah cimnastiğini yapıyordu. Sabah cimnastiği, yere dümdüz uzanıp arka arkaya kırk

üç takla atması biçiminde oluyordu. Daha sonra mutfaktaki masanın başına geçip, şöyle huzur içinde büyük bir fincan çay içer, birkaç dilim ekmekle peynir yerdi.

Tomi ile Anika okula yollanırken Issız Köşk'e doğru özlemle bakarlardı. Okula gideceklerine, gidip Pippi'yle oynamayı daha çok isterlerdi. Hiç değilse Pippi de okula gidiyor olsa ne iyi olurdu.

"Pippi de geliyor olsa, okula giderken ne eğlenirdik!" dedi Tomi.

"Ya okulda," dedi Anika.

Düşündükçe Pippi'nin okula gitmediğine daha çok üzüldüler. Sonunda okula başlaması gerektiğine onu inandırmaya karar verdiler.

Bir öğlen sonu, Tomi,

"Ne iyi bir öğretmenimiz var, bilemezsin," diye söze başladı.

Ödevlerini bitirdikten sonra Anika'yla birlikte Pippi'yi görmeye gelmişlerdi.

"Okulda ne kadar çok eğleniyoruz, bir bilsen," dedi Anika. "Okula gitmesem, çıldırırım ben."

Pippi bir tabureye oturmuş, bir leğenin içinde ayaklarını yıkamaktaydı. Hiçbir şey söylemeden, bir süre ayak parmaklarını oynattı. Çevreye sular sıçratıyordu.

"Okulda öyle pek uzun süre kalmıyoruz,"

dedi Tomi. "Yalnızca saat ikiye kadar."

"Üstelik yılbaşında, bayramlarda ve yazın tatil yapıyoruz," diye ekledi Anika.

Pippi düşünceli bir halde ayağının başparmağını ısırıyor, ama sessizliğini koruyordu. Birden leğendeki bütün suyu yere dökünce, az ötede oturmuş küçük bir aynayla oynamakta olan Bay Nilson'un pantolonu sırılsıklam oldu. Bay Nilson'un şaşkınlığına hiç aldırmaksızın,

"Ama bu haksızlık," dedi Pippi. "Bu kesin bir haksızlık! Bakın buna dayanamam işte!"

"Haksızlık olan neymiş?" diye sordu Tomi, merakla.

"Dört ay sonra yılbaşı olacak ve sizler yılbaşı tatili yapacaksınız. Ya ben, ben ne yapacağım?" Pippi'nin sesi üzgün çıkıyordu. "Birkaç gün için bile olsun bir yılbaşı tatilim yok benim," dedi. "Bu böyle gidemez. Yarın okula başlıyorum."

Tomi ile Anika sevinçten uçarak ellerini çırptılar.

"Yaşasın! Yarın sabah saat sekizde seni bizim kapının önünde bekliyoruz."

"Yo, yo, o kadar erken başlayamam," dedi Pippi. "Hem ben atımla gelirim okula."

Öyle de yaptı. Ertesi gün saat tam onda atını taraçadan indirdi. Az sonra küçük kasabanın bütün insanları, şimşek gibi geçen atı görebil-

mek için pencerelere üşüşmüşlerdi. Okula yetişmek için biraz acelesi olan Pippi'ydi atıyla geçen. Okul bahçesine atıyla daldı, yere atladığı gibi atını bir ağaca bağladıktan sonra okul kapısından içeriye öyle bir gürültüyle girdi ki, Tomi ile Anika ve bütün sınıf arkadaşları, korkuyla havaya fırladılar.

"Selamlar! Selamlar!" diye bağırarak ve şapkasıyla havada bir çember çizerek sınıftakileri selamladı. "Çarpım tablosuna yetiştim mi?" diye sordu.

Tomi ile Anika, öğretmenlerine, Pippi Uzunçorap adlı yeni bir öğrencinin geleceğinden söz etmişlerdi. Öğretmen de Pippi'nin kasabaya geldiğini duymuştu. Çok iyi ve sevimli bir öğretmen olduğundan Pippi'nin okulu sevmesi için elinden gelen her şeyi yapmaya karar vermişti.

Pippi kimseye sormadan boş sıralardan birine oturdu. Ama öğretmen onun bu saygısız tutumuna aldırmadı. Dostça,

"Okulumuza hoş geldin, Pippi. Okulu seveceğini ve burada çok şeyler öğreneceğini umarım," dedi.

"Öyle mi, ben de umarım bir yılbaşı tatilim olur," dedi Pippi. "Okula da bu yüzden geldim. Her şeyden önce adalet!"

"Okula kaydını yapmamız için tam adını

söyler misin?" dedi öğretmen.

"Adım Pippilotta Uzunçorap. Eskiden denizlere yılgı salmış, şimdiyse Zenciler kralı olan Efraim Uzunçorap'ın kızıyım. Pippi, aslında takma adım. Çünkü babam Pippilotta'yı çok uzun buluyordu."

"Peki, öyleyse biz de sana Pippi deriz," dedi öğretmen. "Şimdi de biraz bilgilerini sınayalım bakalım. Sen kocaman bir kızsın. Sanırım birçok şey biliyorsundur. İstersen aritmetikle başlayalım. Yedi, beş daha kaç eder, söyler misin?"

Pippi, şaşkın, küskün gözlerle öğretmene baktı, "Sen bilmiyorsan, benden öğrenebileceğini sanma!" dedi.

Bütün çocuklar dehşetle Pippi'ye baktılar.

Öğretmen okulda bu tür yanıtlar verilmemesi gerektiğini anlattı. Öğretmene 'sen' diye değil, 'öğretmenim' diye konuşulacaktı.

"Çok özür dilerim," dedi Pippi, pişmanlıkla. "Bilmiyordum. Bir daha böyle yapmam."

"Yapmayacağına inanıyorum," dedi öğretmen. "Bu arada yedi, beş daha on iki ettiğini öğren."

"İşte gördün mü," dedi Pippi. "Madem biliyordun, niye sordun ki bana? Hay Allah! Yine sana 'sen' dedim. Bağışla beni." dedi ve kendi kulağını tutup iyice çekti.

Öğretmen, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdi. Devam etti:

"Şimdi Pippi, sekiz, dört daha kaç eder dersin?"

"Aşağı yukarı altmış yedi eder," dedi Pippi.

"Yanlış," dedi öğretmen, "sekiz, dört daha elbette ki on iki eder."

"Bu kadarı da çok oluyor canım," dedi Pippi. "Az önce yedi beş daha on iki eder dememiş miydin. Bir okulda bile belli bir tutum, belli bir düzen olması gerek. Madem bu budalalıklara çocukça tutkunsun, o zaman çekil bir köşeye, kendi kendine yap bu hesapları. Bizi rahat bırak da, biz de koşmaca falan oynayalım! Hay Allah! Yine sana 'sen' dedim işte!" diye bağırdı, korkunç bir sesle. "Son kez beni yine bağışlarsan, bundan sonra hiç sana 'sen' dememeye çalışacağıma söz veriyorum."

Öğretmen, bağışladığını söyledi. Pippi'ye daha fazla aritmetik öğretmeye çalışmanın hiçbir yararı olmadığını da anladı. Öbür çocuklara sorular yöneltmeye başladı.

"Tomi, şu soruma yanıt verebilir mi?" dedi. "Lisa'nın yedi, Aksel'in de dokuz elması varsa, birlikte kaç elmaları olur?"

"Haydi söyle bakalım Tomi!" diyerek araya girdi Pippi. "Aynı zamanda şu soruma da yanıt verebilirsin: Lisa'nın midesine sancı gir-

mişse, Aksel'in de midesi daha çok sancıyorsa, kabahat kimindir ve elmaları nereden çaldılar?"

Öğretmen duymamış gibi yapmaya çalıştı ve Anika'ya döndü:

"Anika, şimdi de sana bir sorum var: Gustav arkadaşlarıyla birlikte bir okul gezisine gitti. Giderken yanında bir lira vardı. Döndüğünde yedi kuruşu kalmıştı. Gustav gezide ne kadar para harcadı?"

"Evet Anika," dedi Pippi, "ben de şu noktaları öğrenmek istiyorum: Gustav neden bu kadar savurgandı ve satın aldığı gazoz muydu ve yola çıkarken yüzünü iyice yıkamış mıydı?"

Öğretmen, aritmetik dersinden tümüyle vazgeçmeye karar verdi. Pippi belki okumaktan hoşlanır, diye düşündü. Üzerinde inek bulunan bir resim aldı eline. İneğin burnunun ucunda 'i' harfi duruyordu.

"Şimdi Pippi," dedi öğretmen neşeyle, "şimdi çok hoş bir şey göreceksin. Şu gördüğün bir iiiiinektir. İiiiineğin önündeki şu harf de 'i' harfidir."

"İşte buna asla inanamam," dedi Pippi. "Üzerine sinek pisliği konmuş düz bir çizgiye benziyor bence. Ama, inekle sinek pisliği arasındaki ilişkinin ne olduğunu bilmek isterdim doğrusu."

Öğretmen bu kez eline bir yılan resmi aldı

ve en öndeki harfin 'y' harfi olduğunu anlattı Pippi'ye.

"Yılanlardan söz edilince," dedi Pippi, "Güney Amerika'da dev bir boa yılanıyla boğuşmak zorunda kaldığım günü anımsarım hep. Ne kadar korkunç bir yılandı, bilemezsiniz. On dört metre uzunluğundaydı ve bir arı kadar öfkeliydi. Her öğün önce beş yerliyi, arkasından tatlı yerine iki çocuğu yiyip yutuyordu. Bir keresinde de tatlı yerine beni mideye indirmek istedi ve çevremde dolanmaya başladı. Yaradana sığınıp güüüm diye indirdim kafasına. Tıssss diye tıslamaya başlayınca bir daha güüüm diye indirdim beynine ve ölüverdi yılan. Demek 'y' harfi de buymuş! Gerçekten çok ilginç!"

Pippi'nin konuşmaktan soluğu kesilmişti. Artık Pippi'nin kavgacı ve zor bir çocuk olduğunu düşünmeye başlayan öğretmen, bütün sınıfa, şimdi de resim yapılacağını söyledi. Pippi'nin de uslu uslu oturup resim yapacağını umuyordu. Öğrencilere kalemler kâğıtlar dağıttı.

"Dilediğiniz resmi yapabilirsiniz," dedi ve kürsüye oturup defterleri düzeltmeye koyuldu. Biraz sonra başını kaldırıp resim dersinin nasıl gittiğine baktı. Bütün çocuklar, yere uzanmış olarak döşemeye bir şeyler çiziştirmekte olan

Pippi'yi seyrediyorlardı.

"Ama Pippi," dedi sabrı tükenmeye başlayan öğretmen, "niye kâğıda değil de yere çiziyorsun?"

"Kâğıdı çoktan doldurdum. Benim koca atım o küçücük kâğıda sığmıyor ki," dedi Pippi. "Şu anda ön bacaklara çalışıyorum. Sıra kuyruğa gelince herhalde koridorda çalışmam gerekecek."

Öğretmen bir süre durdu düşündü.

"Hadi, şimdi biraz şarkı söyleyelim," dedi.

Yerde yatmaya devam eden Pippi dışında bütün çocuklar ayağa kalktılar.

"Siz şarkı söylemenize bakın, ben burada biraz dinleneceğim," dedi Pippi. "Bu kadar çok yeni bilgi, en sağlıklı insana bile biraz dokunur."

Ancak öğretmenin sabrı gerçekten tükenmişti. Bütün çocuklara bahçeye çıkmalarını söyledi, çünkü Pippi'yle özel olarak konuşmak istiyordu.

Baş başa kaldıklarında Pippi ayağa kalktı ve kürsüye doğru yürüdü.

"Biliyor musun," dedi, "biliyor musun öğretmen, buraya gelip okulda ne yaptığınızı görmek korkunç eğlenceli oldu benim için. Ama okula daha fazla devam etmek istediğimi sanmıyorum. Varsın yılbaşı tatilim de olmasın.

Bütün o elmalar, inekler, yılanlar falan bana çok fazla geldi, başımı döndürdü. Umarım okula devam etmeyeceğime üzülmezsin."

Bunun üzerine öğretmen, buna üzüldüğünü, en çok da Pippi'nin doğru düzgün davranmak istemeyişine üzüldüğünü söyledi, Pippi gibi davranan bir çocuğun, kendi istese de istemese de, zaten okula kabul edilemeyeceğini anlattı.

"O kadar kötü mü davrandım?" dedi Pippi şaşkınlıkla, "Ama ben bunun farkında değildim ki," diye devam etti ve çok üzgün göründü.

Üzüldüğü zaman kimse Pippi gibi üzgün görünemezdi zaten. Bir an sessiz durdu, sonra titrek bir sesle:

"Biliyor musun öğretmen," dedi, "annesi gökyüzünde bir melek, babası Zenciler kralı olan ve kendisi de bütün yaşamını denizlerde dolaşarak geçiren bir insan, okula gelince bütün o elmalar ve inekler arasında ne yapacağını bilemiyor."

O zaman öğretmen, Pippi'yi anladığını, artık ona kızmadığını, isterse biraz daha büyüdüğünde, yeniden okula gelebileceğini söyledi.

Pippi'nin gözleri sevinçle parladı:

"Çok iyisin öğretmen. Lütfen şu armağanımı kabul et!" dedi ve cebinden küçük, güzel bir altın saat çıkarıp kürsünün üzerine bıraktı.

Öğretmen bu kadar değerli bir şeyi kabul edemeyeceğini söyleyince, Pippi,

"Almak zorundasın! Almazsan, yarın sabah yine gelirim ve işte o zaman kıyamet kopar," dedi.

Sonra bahçeye fırladı. Atına atladı. Bütün çocuklar, atı okşamak ve Pippi'yi yolcu etmek için çevresinde toplandılar.

Pippi, gururlu bir tavırla çocukları süzerek,

"Arjantin'deki okulları bir görseniz," dedi. "İşte o ülkede okula gitmeye değer. Orada yılbaşı tatili bittikten üç gün sonra bayram tatili başlar, bayram tatili bittikten üç gün sonra da yaz tatili gelir. Yaz tatili aralık ortasında sona erer ve birkaç gün sonra da yılbaşı tatili başlar. O arada birkaç gün okula gidilir. Bunun bir sakıncası da yoktur zaten. Çünkü okulda ders mers yapılmaz. Ders yapmak kesinlikle yasaktır Arjantin'de. Arada sırada Arjantinli bir çocuğun bir dolaba saklanıp, gizlice ders çalıştığı olur. Ama o zaman annesi bir yakalarsa vah başına gelenlere. Özellikle aritmetik dersi hiç yapılmaz ve yedi beş daha kaç eder, bunu bilen biri çıkarsa ve bunu öğretmene açıkça söyleyecek kadar da budalaysa, bütün gün cezaya konur. Okuma dersi yalnız cuma günleri yapılır, o da okuma kitabı bulunursa. Ve tabii asla bulunmaz."

"Peki ama okulda ne yaparlar?" diye sordu bir çocuk merakla.

"Karamela yerler," dedi Pippi, kararlı bir sesle. "Yakındaki karamela fabrikasından okula bir boru uzanır, bu borudan sınıflara bütün gün karamela akar. Dolayısıyla çocuklar karamela yemekten başka şey yapmaya zaman bulamazlar."

"Peki, öğretmen ne yapar?" diye sordu başka bir çocuk.

"Ne budalasın, elbette ki karamela kâğıtlarını toplar," dedi Pippi. "Bu işi çocuklar kendileri mi yapar sanıyordun? Pek ender olarak! Çocuklar, okula bile gitmezler ki. Çoğunlukla kardeşlerini yollarlar."

Pippi, koca şapkasını salladı.

"Eyvallah çocuklar!" diye haykırdı neşeyle. "Artık bir süre beni göremeyeceksiniz. Ama Aksel'in kaç elması olduğunu sakın unutmayasınız, yoksa çok üzülürsünüz. Hahhahha!"

Kulakları çınlatan bir kahkahayla Pippi, okul kapısından öyle bir çıkış çıktı ki, atının ayağının altındaki taşlar tir tir titredi, okul camları zangır zangır sarsıldı.

PİPPİ BAHÇE KAPISINDA OTURUYOR VE AĞAÇLARA TIRMANIYOR

Pippi, Tomi ve Anika, Issız Köşk'ün önünde oturuyorlardı. Bahçe kapısının üstüne çıkmışlardı. Bir yanda Pippi, öbür yanda Anika, ortada da Tomi oturuyordu. Ağustos sonlarında sıcak, güzel bir gündü. Kapının çok yakınlarındaki bir armut ağacı dallarını öylesine uzatmıştı ki, çocuklar oturdukları yerden ve sarı-kırmızı renkli, küçük ve tatlı armutları kolayca koparıyorlardı.

Issız Köşk, kasabanın sınırında, sokağın karayoluna dönüştüğü yerdeydi. Kasabanın en

güzel yerleri bu çevrede olduğundan kasabalılar buralara doğru yürüyüş yapmayı çok severlerdi.

Çocukların armut şöleninin en keyifli bir anında, küçük bir kızın kasaba yönünden gelmekte olduğu görüldü. Kız, Pippi'yle öbürlerini görünce durup sordu:

"Babamın buradan geçtiğini gördünüz mü?"

"Bilmem," dedi Pippi. "Nasıldır ki baban? Mavi gözlü müdür?"

"Evet," dedi kızcağız.

"Orta boylu; ne çok uzun, ne de çok kısa, değil mi?"

"Evet."

"Siyah şapkası ve siyah ayakkabıları var, değil mi?"

"Evet," dedi kız heyecanlanarak.

"Hayır, görmedik," dedi Pippi, kararlı bir sesle.

Kızcağız pek şaşırdı, tek bir söz bile etmeden yoluna devam etti.

"Dur biraz," diye bağırdı Pippi ardından. "Kel kafalı mıydı?"

"Hayır, elbette hayır," dedi kızcağız, öfkeyle.

"Şansı varmış," dedi Pippi ve bir armut sapını yola doğru tükürdü.

Kız yine yola koyulmuştu ki, Pippi haykırdı:

"Omuzlarına kadar uzanan, olağanüstü irilikte kulakları var mıydı?"

"Hayır," dedi kız Pippi'ye dönerek, "Yoksa öyle kulaklarla biri mi yürüyüp geçti buradan?"

"Kulaklarıyla yürüyen kimse görmedim ben ömrümde," dedi Pippi. "Benim bildiğim kişiler ayaklarıyla yürürler."

"Öf, amma aptalsın be! Öyle kulakları olan birini mi gördün demek istemiştim."

"Hayır, görmedim," dedi Pippi. "O kadar büyük kulakları olan kimse yoktur. Olsaydı, müthiş olurdu! Bir düşünsene... Yoo, hayır, o kadar büyük kulak olamaz." Bir süre düşündükten sonra ekledi: "En azından bu ülkede olamaz. Çin'de durum elbette biraz değişiktir. Bir keresinde Şanghay'da bir Çinli gördüm. Kulakları o kadar büyüktü ki, pelerin yerine kulaklarını kullanabiliyordu. Yağmur yağınca, kulaklarının altına sığınıp keyfine bakıyordu. Ama kulaklar için durum aynı ölçüde keyifli değildi elbette. Hava özellikle kötüyse, adam bütün dost ve tanıdıklarını kulaklarının altında kamp kurmaya davet ediyordu. Fırtına kopa dursun, onlar kulakların altında oturup hüzünlü şarkılarını söylüyorlardı. Kulakları yüzün-

den onu çok severlerdi. Adamın adı Gay Şan'dı. Gay Şan'ı sabahları işine koşarken bir görecektiniz! Sabah uykusunu çok sevdiğinden hep son anda yetişirdi işine. Kulaklarını iki koca sarı yelken gibi açmış koşarken, ne kadar hoştu bilemezsiniz!"

Kız, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık, Pippi'yi dinliyordu. Tomi ile Anika da armut şölenini yarıda kesmişler, kulak kesilmişlerdi.

"Sayısını bilmediği kadar çok çocuğu vardı. En küçüklerinin adı Peter'di," dedi Pippi.

"Bir Çinlinin adı Peter olamaz ki," diye karşı koydu Tomi.

"Karısı da öyle demişti: 'Bir Çinlinin adı Peter olamaz.' Ancak Gay Şan öyle inatçıydı ki, çocuğun adı ya Peter olur ya da hiçbir şey olmaz, diye diretti. Bir köşeye çekilip, kulaklarının altına gizlendi ve oradan hiç çıkmadı. Bu durumda zavallı karısı pes etmek zorunda kaldı ve çocuğa Peter adını verdiler."

"Demek öyle," dedi Anika.

"Şanghay'ın en mızmız çocuğuydu," diye devam etti Pippi. "Hiçbir mamayı beğenmediğinden annesini çok üzüyordu. Herhalde Çin'de kırlangıç yuvası yendiğini bilirsiniz? Bir gün annesi oturmuş bir tabak dolusu kırlangıç yuvasını yedirmeye çalışıyordu Peter'e. 'Hadi bakalım, küçük Peter,' dedi, 'şimdi babanın ha-

tırı için bir kaşık!' Ama Peter dişlerini kenetlemiş, inatla başını sallıyordu. Sonunda Gay Şan öyle kızdı ki, 'Babasının hatırı için bir kırlangıç yuvası yemezse Peter'e bir daha yemek verilmeyecek' dedi. Gay Şan bir konuda bir karar verdi mi, kesinlikle uygulanırdı. Aynı kırlangıç yuvası, mayıstan ekime kadar mutfaktan sofraya, sofradan mutfağa taşındı durdu. On dört Temmuz günü annesi Peter'e biraz köfte vermek için kocasına yalvardı, ama Gay Şan kesinlikle izin vermedi."

"Bir sürü saçmalık," dedi yoldaki kız.

"Evet, Gay Şan da öyle dedi," diye konuşmasını sürdürdü Pippi. "İnatçılıktan vazgeçerse, kırlangıç yuvasını yiyebilir dedi Gay Şan. Ama Peter, mayıstan ekime kadar dişlerini kenetledi."

"Ama yemeden nasıl yaşayabildi?" diye sordu Tomi, şaşkınlıkla.

"Elbette ki yaşayamadı," dedi Pippi. "Öldü. İnatçılığı yüzünden. On sekiz ekim günü öldü, on dokuzunda gömüldü. Yirmi ekim günü pencereden içeri bir kırlangıç girdi ve masanın üzerinde duran kırlangıç yuvasına bir yumurta bıraktı. Dolayısıyla kırlangıç yuvası bir işe yaramaz oldu. Kimseye de zarar gelmedi," dedi Pippi.

Sonra hayal kırıklığına uğramış görünen kı-

za baktı.

"Amma da garip kızsın. Bir sorun mu var? Herhalde oturmuş yalanlar uydurduğumu sanmıyorsun? Efendim? Öyle sanıyorsan, söyle..." dedi Pippi yıldırıcı bir sesle ve kollarını sıvamaya başladı.

"Hayır, hayır," dedi kızcağız korkuyla. "Yalan söylüyorsun demek istemiyorum, ama..."

"Öyle mi," dedi Pippi ve devam etti: "Ama ben yalan söylüyorum. Öyle yalanlar uyduruyorum ki, dilim kızarıyor, görmüyor musun? Bir çocuğun mayıs ayından ekim ayına kadar yemek yemeden yaşayabileceğine inandın mı gerçekten? Elbette ki şöyle üç dört ay dayanabildiklerini biliyorum, ama mayıstan ekime kadar... Yo, yo, olacak şey değil bu. Bunun yalan olduğunu herhalde anlıyorsun. Seni diledikleri gibi kandırmalarına izin veremezsin."

Bu sözler üzerine kızcağız bir daha arkasına bakmaksızın yürüyüp gitti.

"İnsanlar ne kadar saf olabiliyor," dedi Pippi, Tomi ile Anika'ya. "Mayıstan ekime... Olacak şey mi bu!"

Sonra kızın ardından seslendi:

"Hayır, babanı görmedik! Bugün bütün gün kel kafalı kimse görmedik. Ama dün buradan on yedi tane geçti. Hem de kol kola!"

Pippi'nin bahçesi gerçekten çok hoştu. Pek bakımlı değilse de, hiç biçilmemiş çimenleri ve görünüşte pek güzel olmayan, ama mis gibi kokan sarı, beyaz, pembe renkli güllerle dolu çiçeklikleri vardı. İçinde birçok meyve ağacı da vardı. Ve hepsinden güzeli, üzerlerine kolaylıkla tırmanılabilen birkaç tane meşe ve gürgen ağacı da bulunuyordu bahçede.

Tomi ile Anika'nın oturduğu evin bahçesindeki ağaçlar tırmanmaya elverişli değildi. O yüzden anneleri düşecekler diye korkardı hep. Onun için pek ağacı çıkmazlardı. Ama şimdi Pippi,

"Şu meşe ağacına tırmanalım mı?" diyordu.

Tomi, Pippi'nin önerisini büyük bir sevinçle karşıladı. Hemen bahçe kapısının üstünden yere atladı. Anika biraz durakladıysa da, ağacın gövdesindeki üzerine basabileceği koca budakları görünce, o da böyle bir denemenin eğlenceli olacağına karar verdi.

Meşe ağacı yerden bir iki metre yükseklikte iki gövdeye ayrılıyordu. Ağacın orası küçük bir odacığa benziyordu. Çok geçmeden üç çocuk da buraya yerleşmişti. Meşe yaprakları, yeşil renkli bir çatı gibi üstlerini örtüyordu.

"İşte burda çay içilir," dedi Pippi. "Hemen gidip çay pişireyim."

Tomi ile Anika bu öneriyi alkışlarla karşı-

ladılar, "Bravo! Bravo!" diye bağırdılar.

Çok geçmeden Pippi, elinde çaydanlıkla geldi. Bir gün önce yapmış olduğu kurabiyelerden de getirmişti. Ağacın dibinde durdu, çay fincanlarını tek tek yukarı atmaya başladı. Tomi ile Anika da fincanları yakalıyorlardı. Ancak bazen fincanı meşe ağacı karşılıyordu. Böylelikle iki çay fincanı yitirildi. Ama Pippi gidip yenilerini getirdi. Sonra sıra kurabiyelere geldi. Uzun süre havada kurabiyeler uçuştu. Ama hiç değilse kurabiyeler kırılmıyordu. Sonunda Pippi, bir elinde çaydanlık, öbür elinde şekerlik olduğu halde ağaca tırmandı.

Tomi ile Anika hiç bu kadar güzel çay içmediklerini söylediler. Aslında çay içmek alışkanlıkları yoktu. Yalnızca bir davete gittiklerinde içerlerdi; şimdi de bir davetteydiler işte. Anika üzerine biraz çay döktü. Önce sıcak bir ıslaklık, sonra da soğuk bir ıslaklık hissetti. Ama hiç aldırmadı.

Çaylar içilip bitince, Pippi fincanları tek tek çimenlerin üzerine gönderdi.

"Bugünlerde yapılan porselenler ne kadar dayanıklı oluyor bakalım, sınamak istiyorum," dedi.

Fincanlardan biri, ama fincan tabaklarının hepsi, sınavı başarıyla verdiler. Çaydanlığın da yalnızca ağzı kırıldı.

Derken Pippi'nin içinden, ağacın biraz daha yükseklerine tırmanmak geldi.

"Görülmemiş şey!" diye haykırdı birden. "Bu ağacın içi oyuk!"

Gövdenin tam ortasında, yaprakların gizlediği büyük bir oyuk vardı.

"Aaa, ben de tırmanıp bakabilir miyim?" dedi Tomi. Ama yanıt alamadı. "Pippi, neredesin," diye seslendi kaygıyla.

O zaman Pippi'nin sesini duydular. Ama yukarıdan değil, aşağıdan geliyordu sesi. Sanki yerin altından geliyor gibiydi.

"Ağacın içindeyim. Oyuk, toprağa kadar iniyor. Küçük bir çatlaktan çimenlerin üzerinde duran çaydanlığı görebiliyorum."

"Peki, nasıl yukarı çıkacaksın?" diye bağırdı Anika.

"Bir daha asla çıkmayacağım yukarı!" dedi Pippi. "Emekli oluncaya kadar burada kalacağım. Yukarıdaki delikten yemek göndererek beslersiniz beni. Günde beş altı kez."

Anika ağlamaya başladı.

"Niye ağlayıp sızlıyorsunuz?" dedi Pippi. "Aşağı gelin de birlikte zindanda çürüme oyunu oynayalım."

"Asla gelmem," dedi Anika. Kendini güven altına almak için ağaçtan indi.

"Anika, çatlaktan görüyorum seni!" diye

bağırdı Pippi. "Dikkat et çaydanlığın içine düşmeyesin. Kimseye zararı dokunmamış, yaşlı ve iyi bir çaydanlıktır o. Ağzı olmadığı için de onu suçlayamazsın."

Anika ağacın gövdesine yaklaştı ve bir çatlağın içinde Pippi'nin işaret parmağının ucunu gördü. Bu onu biraz yatıştırdı, ama yine de çok tedirgindi.

"Pippi, gerçekten yukarı çıkamaz mısın?" diye sordu.

Pippi'nin işaret parmağı birden görünmez oldu ve aradan bir dakika bile geçmeden ağacın yukarısındaki delikten yüzü göründü.

"Çok uğraşırsam belki başarırım," dedi ve eliyle sık yaprakları araladı.

"Yukarı çıkmak bu kadar kolaysa, ben de aşağı inip biraz zindanda çürümek isterim," dedi ağacın üzerinde oturmakta olan Tomi.

"Eh, o kadar da zor sayılmaz, ama bir merdiven getirsek sanırım iyi ederiz," dedi Pippi.

Kendini delikten dışarı çektiği gibi, ağaçtan aşağı atladı. Gitti bir merdiven getirdi. Ağaca çıkarıp oyuğun içine sarkıttı.

Tomi, aşağı inmek için sabırsızlanıyordu. Aslında indikten sonra yeniden oyuğa tırmanmak oldukça güç bir işti, ama Tomi de yürekli bir çocuktu, karanlık oyuğa girmekten korkmuyordu. Anika, Tomi'nin gözden kaybolma-

sını izledi ve onu bir daha görebilecek miyim diye kayılandı. Çatlağa gözünü dayayarak içerisini görmeye çalıştı.

Tomi'nin "Anika!" dediğini duydu. "Burası ne kadar harika bir yer, bilemezsin. Kesinlikle sen de gelmelisin. Merdiven varken en ufak bir tehlike de yok. Bir gelsen, başka bir şey yapmak istemezsin."

"Doğru mu söylüyorsun," dedi Anika.

"Gel de gör," dedi Tomi.

Bunun üzerine Anika, titreye titreye yeniden ağaca tırmandı. Pippi son adımlarında ona yardımcı oldu. Oyuktan bakıp ne kadar karanlık olduğunu görünce irkildi önce. Ama Pippi elinden tuttu ve onu yüreklendirdi.

"Korkma Anika," dediğini duydu Tomi'nin aşağılardan. "Bacaklarını görüyorum şimdiden. Düşecek olsan da seni tutarım."

Ama Anika düşmedi ve başarıyla Tomi'nin yanına indi. Hemen ardından Pippi de indi.

"Ne kadar hoş bir yer, değil mi?" dedi Tomi.

Tomi haklıydı. Sandığı kadar karanlık da değildi üstelik. Gövdedeki çatlaktan ışık sızıyordu içeriye. Çatlaktan dışarı bakıldığında gerçekten çaydanlık görünüyordu.

"Burası gizlenme yerimiz olsun," dedi Tomi. "Burada kimse bizi bulamaz. Bizi aramaya

gelenleri de çatlaktan izleyebiliriz. Ne çok da güleriz o zaman."

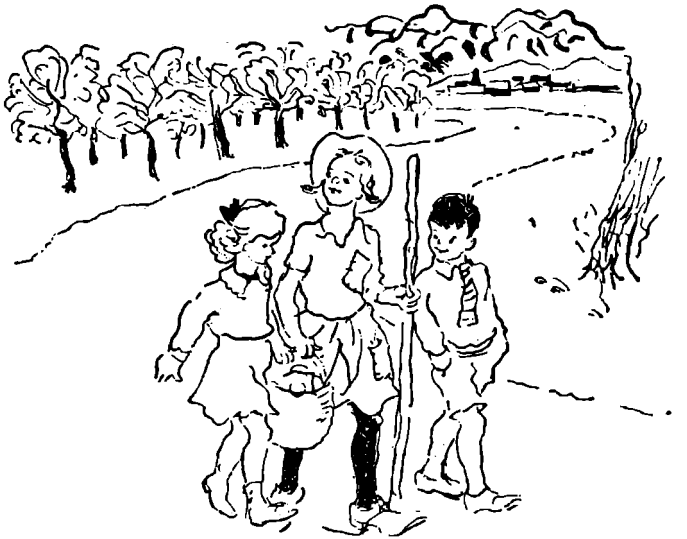
"Çatlaktan dışarı incecik bir değnek uzatıp, gelen geçeni gıdıklarız," dedi Pippi. "Onlar da buralarda hayalet var sanırlar."

Bu düşünceden o kadar hoşlandılar ki, sarmaş dolaş olup birbirlerini kutladılar. Tam o sırada Tomi ile Anika'nın evlerinde yemek zilinin çaldığını duydular.

"Hay Allah!" dedi Tomi. "Zamanı mıydı şimdi. Ama gitmek zorundayız. Yarın okuldan döner dönmez yine buraya geliriz, değil mi?"

"Geliriz," dedi Pippi.

Önden Pippi, arkasından Anika, onun arkasından da Tomi merdiveni tırmandılar. Yine önden Pippi, arkasından Anika ve onun arkasından da Tomi ağaçtan aşağı indiler.

PİPPİ
BİR GEZİNTİ DÜZENLİYOR

"Bugün okula gitmeyeceğim," dedi Tomi, Pippi'ye. "Çünkü temizlik tatili verildi."

"Hah!" diye haykırdı Pippi. "İşte size bir haksızlık daha! Çok gerekli olduğu halde, bana temizlik yok! Şu mutfağın yerlerine bir bakın, yeter! Aslına bakarsanız, tatil olmadan da temizlik yapabilirim. Tatil olmuş olmamış, hemen şimdi temizlik yapacağım. Hele bana biri engel olmaya kalksın. Sizler şöyle masaya oturun da ayağıma dolaşmayın."

Tomi ile Anika, Pippi'nin buyruğuna uyarak hemen mutfak masasının üstünde yerlerini aldılar. Bay Nilson da bir zıplayışta, uyuklamak üzere, Anika'nın kucağına yerleşti.

Pippi, koca bir tencere dolusu su kaynattı, sonra tenceredeki suyu yere boca etti. Sonra da kocaman ayakkabılarını çıkarıp ekmek sepetinin içine yerleştirdi. Ayaklarına birer yer fırçası bağladı ve buz pateni yaparcasına dolaşmaya başladı. Yerdeki suları yararak geçerken foşur foşur sesler çıkarıyordu.

"Buz pateni prensesi olsaydım, daha iyi olacaktı," dedi ve sol bacağını havaya öyle bir dikti ki, ayağındaki yer fırçası tavan lambasını paramparça etti.

"İncelik ve çekiciliğim de yerinde," dedi ve önüne çıkan iskemleyi bir sıçrayışta aştı.

"Eh, herhalde artık yerler temizlenmiştir," diyerek fırçaları ayağından çıkardı.

"Yerleri kurulamayacak mısın?" diye sordu Anika.

"Hayır, kendi kendine kurusun," dedi Pippi.

Tomi ile Anika masadan inip, ıslanmamak için ayaklarının ucuna basa basa mutfaktan dışarı çıktılar.

Dışarıda güneş pırıl pırıldı. Gökyüzü masmaviydi. İnsanda ormanda yürüyüşe çıkma is-

teği uyandıran güzel bir eylül günüydü. Pippi'nin aklına bir şey geldi:

"Bay Nilson'u da yanımıza alıp küçük bir gezintiye çıkmaya ne buyrulur?"

"Harika olur!" diye bağrıştılar Tomi ile Anika.

"Öyleyse eve gidip annenizden izin alın," dedi Pippi. "O arada ben de yiyecek sepetini hazırlarım."

Tomi ile Anika bu öneriyi de beğendiler. Eve koştular ve çok geçmeden geri geldiler. Pippi de bahçe kapısının önünde, omzunda Bay Nilson, bir elinde bir baston, bir elinde koca bir sepetle beklemekteydi.

Önce bir süre karayolunda yürüdüler, sonra ağaçlar ve çalılıklar arasından kıvrıla kıvrıla uzanan bir keçiyoluna saptılar. Az ileride bir bahçe kapısı çıktı karşılarına. Kapının ardında olağanüstü güzellikte bir koruluk uzanıyordu. Ancak kapının tam önünde bir inek durmuş, yolu kapatmıştı, yerinden kımıldamaya da hiç niyetli gözükmüyordu. Anika bağırarak, Tomi iteleyerek ineği yerinden oynatmaya çalıştılarsa da, inek koca gözlerini çocuklara dikmiş, öylece duruyordu. Pippi, bu duruma bir son vermek için sepeti yere bıraktığı gibi gidip ineği havaya kaldırıp çalılıkların arasına fırlattı. Ne olduğuna şaşıran inek, doğrulup çalılıklar ara-

sında kayboldu.

"İnekler de boğalar kadar inatçı oluyormuş," dedi Pippi. "Peki, bundan ne sonuç çıkar? Boğaların da inekler kadar uysal olabileceği sonucu çıkar elbette! Bunu düşünmek bile hoş değil."

"Ne güzel, ne güzel bir koruluk burası!" diye bağırdı Anika ve önüne çıkan bütün taşların üstüne çıktı. Tomi, Pippi'nin verdiği kamayı yanına almıştı. Onu kullanarak hem Anika'ya hem de kendisine birer baston yonttu ağaç dallarından. Bu arada birazcık elini de doğradı, ama hiç dert etmedi.

"Her şey bir yana, biraz mantar toplasak iyi olacak," dedi Pippi ve yerden kopardığı küçük, kırmızı bir mantarı ikiye böldü. "Acaba yenir mi? En azından içilmeyeceğini biliyorum. Bu durumda da yemekten başka bir seçenek yok zaten. Belki de yenir!"

Mantardan bir lokma koparıp yuttu.

"Yeniyormuş," dedi keyifle. "Evet yeniyormuş, ama mantar yahnisini başka bir güne bırakalım," dedi ve mantarı ağaçların tepelerine doğru fırlattı.

"Sepette neler var?" diye sordu Anika. "Güzel yiyecekler var mı?"

"Sepette ne olduğunu, bin lira versen de söylemem," dedi Pippi. "Önce sofrayı kurmak

için güzel bir yer bulalım."

Güzel bir yer aramaya başladılar. Anika, üstü düz olan büyükçe bir kayayı önerdi. Ancak kayanın üstünde kırmızı karıncalar kaynıyordu. Pippi,

"Ben onların yanına oturmam, çünkü tanımıyorum onları," dedi.

"Üstelik ısırır onlar," dedi Tomi.

"Isırırlar mı?" dedi Pippi. "Sen de onları ısır öyleyse!"

Derken Tomi'nin gözüne çalılıklar arasında bir düzlük ilişti. Oraya oturmalarını önerdi. Ama Pippi,

Olmaz, orası çillerimin hoşlanacağı kadar güneşli değil," dedi. "Oysa ben çillerimden çok hoşlanıyorum."

Az ötede üzerine kolayca tırmanabilecekleri küçük bir tepe vardı. Tepenin üstünde tıpkı bir balkona benzeyen küçük bir çıkıntı bulunuyordu. Çıkıp oraya oturdular.

"Ben sofrayı kurana kadar gözlerinizi yumun," dedi Pippi.

Tomi ile Anika gözlerini sımsıkı yumdular. Yalnızca Pippi sofrayı hazırlarken sepetten gelen hışırtıları duyuyorlardı. Sonunda Pippi,

"Bir, iki, on dokuz! Şimdi açın gözlerinizi!" dedi.

Çocuklar gözlerini açtılar ve Pippi'nin kur-

duğu sofradaki güzel yiyecekleri görünce sevinçle bağrıştılar. Çok sayıda sucuklu, pastırmalı sandviç, çeşit çeşit salamlar, koca bir elmalı pasta ve daha bir sürü yiyecek sofrayı süslüyordu. Pippi yemek yapmayı babasının gemisindeki aşçıdan öğrenmişti.

"Temizlik tatili de ne güzelmiş," dedi Tomi, ağzı yiyecekle dolu olduğu halde. "Her gün temizlik tatili olsa ne iyi olurdu."

"O kadar da değil," dedi Pippi. "Doğrusu temizlikten çok hoşlandığım söylenemez. Temizlik yapmak elbette iyidir, ama her gün değil. O zaman biraz sıkar işte."

Çocuklar tıkına tıkına o kadar doydular ki, karınları şişip kıpırdayamaz oldular. Sırtüstü güneşin altına uzanıp keyfetmeye başladılar.

"Uçmak acaba zor mudur diye düşünüyorum," dedi Pippi ve hayal dolu gözlerle bulundukları yerden gökyüzüne doğru baktı.

Tepenin oldukça yükseğinde, dik bir yamacın üzerindeydiler.

"İnsan aşağı doğru uçmayı sanırım öğrenebilir," diye konuştu. "Ama yukarı doğru uçmak zor olsa gerek. Biz işe kolay tarafından girişip bir deneyelim hele!"

"Hayır, Pippi!" diye dehşetle haykırdı Tomi ile Anika. "N'olur, n'olur yapma!"

Ama Pippi çıkıntının kenarında yerini al-

mıştı bile.

"Uç uçuçböceği, uç demiş uçuçböceği ve uçmuş," demesiyle de kollarını açıp kendini boşluğa fırlatması bir oldu.

Yarım saniye sonra bir gürültü işitildi. Pippi aşağıda yerde yatıyordu. Tomi ile Anika yüzüstü yere uzanmışlar, dehşetle aşağıya, Pippi'ye bakıyorlardı. Pippi ayağa kalktı, dizlerindeki tozları silkeledi.

"Kanat çırpmayı unutmuşum," dedi neşeyle. "Üstelik, midem de fazlasıyla doluydu ya."

O anda Bay Nilson'un kayıplara karışmış olduğunu keşfettiler. Anlaşılan küçük bir gezintiye çıkmıştı kendi başına. En son bir kenarda oturmuş yiyecek sepetini keyifle kemirdiğini hatırlıyorlardı. Ancak Pippi'nin uçuş denemesi sırasında iyice unutmuşlardı onu. Şimdi de kaybolmuştu işte.

Pippi o kadar öfkelendi ki, ayakkabılarından birini derin ve genişçe bir su birikintisinin içine fırlattı.

"İnsan bir yere gittiğinde maymununu yanına almamalı. Evde kalıp, atın sineklerini kovalasaydı, çok daha iyi olurdu," dedi ve attığı ayakkabısını çıkarmak üzere su birikintisine daldı. Su beline kadar geliyordu.

"Aslında bu fırsattan yararlanıp saçlarımı yıkasam hiç fena olmaz," dedi ve kafasını su-

yun içine daldırdı.

O kadar uzun süre öylece kaldı ki, suyun içinden hava kabarcıkları yükselmeye başladı.

Başını sudan çıkarınca sözlerine devam etti:

"Böylece berbere gitmekten de kurtulduk işte."

Sudan çıktı, ayakkabılarını giydi. Bay Nilson'u aramaya başladılar.

"Yürüdükçe çıkardığım sesleri duyuyor musunuz çocuklar?" dedi Pippi gülerek. "Giysilerim şlaf şlaf, ayakkabılarım plaf plaf ediyor. Gerçekten çok eğlenceli. Sen de bir deneseydin ya," dedi, bukle bukle sarı saçları, pembe giysisi, beyaz deri ayakkabılarıyla çok şık bir gününde olan Anika'ya.

"Bir başka gün," dedi anlayışlı Anika.

Yollarına devam ettiler.

"Bay Nilson'a çok kızgınım," dedi Pippi. "Hep böyle yapar. Bir keresinde de Surabaya kentinde benden kaçıp, yaşlı ve dul bir bayanın yanına hizmetçi girmişti." Az sonra, "Son söylediğime inanmadınız inşallah," diye ekledi.

Tomi, üçünün ayrı yönlere giderek aramayı sürdürmelerini önerdi. Öyle yaptılar.

Tomi koruluğa yöneldi. Bay Nilson'u bulamadı ama başka bir şey buldu: Bir boğa! Daha doğrusu boğa Tomi'yi buldu ve üstelik Tomi'den hiç hoşlanmadı. Çünkü çok öfkeli ve

çocukları hiç sevmeyen bir boğaydı. Başını öne eğip Tomi'nin üzerine öyle bir geliş geldi ki, Tomi ormanın dört bir yanından duyulan korkunç bir çığlık attı. Pippi ile Anika da duydular bu çığlığı ve nedenini öğrenmek için koşa koşa Tomi'nin yanına geldiler. Ancak onlar gelene kadar boğa, Tomi'yi boynuzlarına alıp havaya fırlatacak zamanı bulmuştu.

"Ne anlayışsız bir boğa," dedi Pippi, hüngür hüngür ağlamakta olan Anika'ya. "Yani şimdi iş mi bu yaptığı? Tomi'nin o güzelim beyaz denizci giysilerini ne hale getiriyor. Gidip şu kafasız boğayla bir görüşsem iyi olacak."

Dediği gibi yaptı. Gidip boğanın kuyruğuna sertçe asıldı.

"Engel olduğum için özür dilerim," dedi Pippi. "Kopardığım için de özür dilerim," diye ekledi ve boğanın boynuzlarından birini tuttuğu gibi kopardı. "Bu yıl iki boynuzlu dolaşmak hiç moda değil," dedi. "Bu yıl, bütün iyi boğalar tek boynuzla dolaşıyorlar. Onu da bulurlarsa."

Böyle dedi ve boğanın öbür boynuzunu da kökünden koparıverdi.

Boğaların boynuzlarında duyarlık olmadığından, boynuzlarını yitirdiğinden habersizdi boğa. Boynuzlar yerindeymiş gibi boynuz atmaya devam ediyordu. Pippi'nin yerinde bir

başkası olsaydı çoktan pestili çıkmıştı.

"Hahhahha! Bırak şu gıdıklamayı!" diye bağırdı Pippi. "Ne kadar çok gıdıklanırım bilemezsin. Hahha, hahha, dur, dur, gülmekten öldüreceksin beni!"

Ancak boğa durmuyordu. Sonunda Pippi, biraz dinlenmek için boğanın sırtına atladı. Bu hiç de yatıştırıcı olmadı boğa için, çünkü Pippi'nin sırtına oturmasından hiç hoşlanmamıştı.

Onu sırtından atmak için zıpladı durdu, ama bacaklarıyla sımsıkı sarılan Pippi'yi kımıldatamadı yerinden. Boğa çayırda bir o yana, bir bu yana azgınca koşuyor, koştukça burun deliklerinden dumanlar çıkarıyordu. Pippi ise kahkahalarla gülüyor, uzakta asma yaprakları gibi tir tir titreyen Tomi ile Anika'ya el sallıyordu. Boğa bu kez olduğu yerde dönerek Pippi'yi düşürmeye çalıştı.

"Sevgili dostumla dans ediyoruz şimdi!" diye haykırdı Pippi ve yerinden kımıldamadı bile. Sonunda boğa öyle yoruldu ki, boylu boyunca yere uzandı, keşke yeryüzünde çocuk denen şey olmasaydı, dedi kendi kendine. Zaten çocukların neden gerekli olduğuna bir türlü aklı ermemişti.

"Artık öğlen uykusuna mı yatıyorsunuz?" diye sordu Pippi, kibarca. "O halde sizi rahatsız etmeyeyim."

Boğanın sırtından indi, Tomi ile Anika'nın yanına gitti. Tomi az biraz ağlamıştı. Kolu sıyrılmıştı. Ama Anika yarayı mendiliyle sardığı için, artık acımıyordu.

"Oh, Pippi!" diye bağırdı Anika, heyecanla.

"Şişşşşt!" diye fısıldadı Pippi. "Sakın boğayı uyandırma! Uyanırsa yine başımıza bela olur." Sonra da boğanın öğlen uykusuna hiç aldırmaksızın, avazı çıktığı kadar: "Bay Nilson! Bay Nilson! Neredesin?" diye bağırmaya başladı. "Artık eve dönmeliyiz, çabuk gel!"

Sonunda Bay Nilson, bir çam ağacının üzerinde oturur halde görüldü. Kuyruğunu emiyor, çok üzgün duruyordu. Küçük bir maymun için ormanda yalnız kalmak hiç de hoş bir şey değildi. Ağaçtan atladığı gibi Pippi'nin omzuna tırmandı, çok neşeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi hasır şapkasını sallamaya başladı.

"Ya, demek bu kez kimsenin yanına hizmetçi girmedin," dedi Pippi ve Bay Nilson'un sırtını sıvazladı. "Doğru mu, yalan mı? Doğru olsaydı, yalan olamazdı," diye devam etti. "Aslına bakarsanız Bay Nilson, Surabaya'da belki de gerçekten hizmetçilik yapmıştı! Gerçekten yapmışsa, bundan böyle köfteleri kimin yapacağını bilirim ben."

Bu sözlerden sonra eve doğru yola koyul-

dular. Pippi'nin giysileri ve ayakkabılarından hâlâ şapırtılar çıkıyordu. Tomi ile Anika, boğaya karşın, harika bir gün geçirdikleri kanısındaydılar. Okulda öğrendikleri bir şarkıyı söylemeye başladılar. Aslında mevsim neredeyse sonbahardı. Ama bu yaz şarkısı yine de yakışıyordu o güne.

Güneşli yaz günlerinde
Hiç bıkmayız gezmekten
Tarlalarda, ormanlarda,
Söyleriz şarkımızı.
Her gittiğimiz yerde.
Haydi haydi arkadaşlar,
Evlerde oturup durmayın
Sizler de katılın bize.
Söyleriz şarkımızı.
Her gittiğimiz yerde.

Pippi de söylüyordu şarkıyı, ancak onun şarkısının sözleri biraz farklıydı:

Güneşli yaz günlerinde
Geçiyorum tarlalardan, ormanlardan
Ne dilersem onu yapıyorum
Ve ben yürüdükçe
Şlap, şlap ediyor üstüm başım
Güneşli yaz günlerinde,
Ben bir şlap, şlap, şlapım.

PİPPİ SİRK'E GİDİYOR

Kasabaya bir sirk gelmişti. Bütün çocuklar analarına babalarına sirk'e gidelim diye yalvarıyorlardı. Tomi ile Anika da aynı şeyi yaptılar. Çok iyi yürekli biri olan babaları dayanamayıp cebinden çıkardığı gümüş paraları koydu avuçlarına.

Paraları avuçlarında sıkı sıkı tutarak doğru Pippi'ye koştular. Pippi, taraçada, atının yanındaydı. Atın kuyruğunu örüyor, küçük çiçek-

lerle süslüyordu.

"Sanırım bugün atımın yaş günü," dedi. "Bu yüzden süslüyorum."

"Pippi," dedi Tomi, soluk soluğa, "bizimle sirk'e gelir misin?"

"Nereye olsa gelirim," dedi Pippi. "Ama sirk'e gidemem çünkü sirk nedir bilmiyorum. O da neymiş ki?"

"Çok eğlenceli bir şey!" diye haykırdı Tomi. "Atlar, palyaçolar, iplerin üzerinde yürüyen güzel kızlar..."

"Ama parasız olmaz," dedi Anika ve avucunu açıp paraların yerinde durup durmadığını kolladı.

"Ben Karun kadar zenginim," dedi Pippi. "Dolayısıyla dilersem kendime bir sirk bile alabilirim. Ama atların sayısı artarsa, burası biraz dar gelmeye başlayabilir. Palyaçoları da, güzel kızları da çamaşırlığa tıkabilirim, ama atlar durumu güçleştiriyor işte."

"Saçmalama Pippi," dedi Tomi. "Sirki satın almana gerek yok. Seyretmek için biraz para vermek gerek, hepsi o kadar."

"Vay canına!" diye haykırdı Pippi ve gözlerini sımsıkı yumdu. "Seyretmek için para mı vermek gerek? Ben bütün gün dolaşıp çevreyi seyrediyorum. Desenize gitti paracıklarım!"

Az sonra gözlerinden birini araladı,

"Ne olursa olsun! artık bir göz atmalıyım ortalığa," dedi.

Tomi ile Anika, sonunda sirkin ne olduğunu Pippi'ye anlatmayı başardılar. Pippi de gidip çantasından birkaç altın aldı. Sonra bir değirmen taşı kadar büyük olan şapkasını başına geçirdi. Hep birlikte sirkin yolunu tuttular.

Sirk çadırının dışı, kalabalıktan iğne atsan yere düşmez haldeydi, bilet gişesinin önünde upuzun bir kuyruk oluşmuştu. Derken Pippi'nin sırası geldi. Kafasını gişenin deliğinden içeri soktu, gözlerini orada oturmakta olan yaşlı hanıma dikerek,

"Seni seyretmek için kaç para vereceğiz?" diye sordu.

Yaşlı hanım, yabancı bir ülkeden gelmişti. Pippi'nin ne dediğini anlamadı,

"Küçük kız, ön sıralar beş, orta sıralar üç, arka sıralar da bir lira," dedi.

"Öyle mi," dedi Pippi. "Ama sen de ipte yürüyeceğine söz ver!"

Tomi ile Anika söze karışarak, gişedeki hanıma, Pippi'nin orta sıralardan yer istediğini söylediler.

Pippi, cebinden bir altın çıkardı. Yaşlı hanım kuşkuyla baktı paraya. Sahte olup olmadığını anlamak için hafifçe ısırdı altını. Sonunda gerçek altın olduğunu anladı ve Pippi'ye bir bi-

let uzattı. Üstüne de bir sürü gümüş para verdi.

"Bu garip beyaz paraları ne yapayım ben," dedi Pippi. "Sen bunları da al da, ben de seni orta sıralardan şöyle bir daha seyredeyim."

Pippi, gümüş paraları kesinlikle almak istemediğinden, gişedeki hanım Pippi'ye verdiği biletleri değiştirdi ve üçüne de en ön sıradan yerler verdi. Böylece sahnenin hemen önündeki kırmızı renkli, çok şık koltuklarda yerlerini aldılar. Tomi ile Anika sık sık arkaya dönüp çok gerilerde oturmakta olan sınıf arkadaşlarına el salladılar.

"Amma da garip bir yer ha!" dedi Pippi, şaşkınlıkla çevresine bakındı. "Yere talaş dökmüşler. Öyle pek titiz falan sayılmam, ama bu kadarı da pek hoş değil doğrusu."

Tomi, bütün sirklerde atların rahatça koşabilmeleri için sahneye talaş döküldüğünü anlattı.

Setin üzerinde oturan sirk orkestrası, birden şamatalı bir marş çalmaya başladı. Pippi zevkten var gücüyle el çırpıyor, oturduğu yerde zıp zıp zıplıyordu.

"Dinlemek için de ayrıca para vermek gerekiyor mu, yoksa parasız mı?" diye sordu.

Tam o sırada artistlerin giriş kapısının perdeleri açıldı, siyah frak giymiş bir adam, elinde kırbacıyla sahneye fırladı. Ardından da başla-

rında kırmızı sorguçlarıyla on tane beyaz at sahneye çıktı.

Adam kırbacını şaklatıyor, atlar da sahnenin çevresinde koşuyorlardı. Adam kırbacını bir daha şaklattı, bu kez bütün atlar ön ayaklarını sahneyi çevreleyen sete dayadılar. Atlardan biri çocukların tam önünde duruyordu. Anika bir atın bu kadar yakında durmasından hoşlanmadı ve elinden geldiğince geriye çekti kendini. Ama Pippi, dayanamayıp eğildi, atın ön ayaklarından birini eline aldı,

"Merhaba sevgili dostum!" dedi. "Sana atımdan selamlar getirdim. Bugün onun da yaş günü. Ancak başını değil kuyruğunu süsledik onun."

Bereket Pippi, adam kırbacını üçüncü kez şaklatmadan önce atın ayağını bırakmıştı. Çünkü kırbacın sesini duyan atlar yeniden sahnenin çevresinde koşarak dönmeye başladılar.

Gösteri bitince, adam iki büklüm öne eğilerek seyircileri selamlarken, atlar da sahneden ayrıldılar.

Sonra perde yeniden açıldı. Bir at koşarak girdi sahneye. Yeşil ipekli giysiler içinde bir kız, atın üstünde dimdik ayakta duruyordu. Kızın adı Karmensita'ydı.

At, talaşların üzerinde koşarak dönüyor, Karmensita da gülümseyerek seyircileri selamlı-

yordu. Tam o sırada bir şey oldu. At tam Pippi'nin önünden geçerken birinin havaya uçtuğu görüldü. Bu, Pippi'den başkası değildi. Karmensita'nın arkasında, atın üzerinde yerini almıştı bile. Karmensita önce öyle şaşırdı ki, az daha attan düşüyordu. Sonra çok öfkelendi. Elleriyle iterek Pippi'yi aşağı atmaya uğraştı. Ama başaramadı.

"Biraz sakin ol bakalım," dedi Pippi. "Yalnız sen eğlenmeyeceksin burada. Biz de para verdik, galiba!"

Bunun üzerine Karmensita, kendisi aşağı atlamak istedi, ama bunu da başaramadı, çünkü Pippi sıkıca yakalamıştı belinden. Bütün seyirciler gülmeye başladılar. Güzel Karmensita'nın koca pabuçlarıyla atın sırtında duran ve doğuştan sirk sanatçısına benzeyen kızıl saçlı küçük bir kıza yakalanmış olması herkese çok gülünç geliyordu.

Ama az önceki adam hiç gülmüyordu. Belli ki sirkin yöneticisiydi. Kırmızı giysiler içindeki görevlilere koşup atı durdurmaları için bir işaret çaktı.

"Gösteri bitti mi?" dedi Pippi, kırgın bir sesle. "Ne kadar da eğleniyorduk!"

"Pis çocuk!" diye hırladı adam. "Bas git, buradan!"

Pippi, şaşkınlıkla baktı adamın yüzüne.

"O da ne demek?" dedi. "Niçin bana kızıyorsun? Ben de buraya eğlenmeye geldik sanmıştım."

Attan aşağı atladığı gibi gidip yerine oturdu. Ama bu kez de iri kıyım iki bekçi, onu sirkten dışarı atmak için üstüne çullandılar. Kollarından yakaladılar, yeniden kaldırmaya çalıştılar. Ama başaramadılar. Pippi yerinden kımıldamıyordu. Var güçleriyle çabaladıkları halde adamlar onu yerinden oynatamıyorlardı. Omuzlarını silkip, çekip gittiler.

Bu arada bir sonraki gösteri başlamıştı. Bu kez Bayan Elvira, bir ipin üzerinde yürüyecekti. Pembe tül bir etekliği ve yine pembe bir şemsiyesi vardı. Küçük ve düzenli adımlarla ipin üzerine çıktı. Bacaklarını salladı ve bir sürü numara yaptı. İpin üzerinde geri geri bile yürüyebileceğini de gösterdi. İpin sonundaki küçük düzlüğe gelip de dönünce Pippi'yle yüz yüze geldi.

"Şimdi de n'oldu?" dedi Pippi keyifle, Bayan Elvira'nın şaşkın gözlerini görünce.

Bayan Elvira, bir şey söylemeden, kendini o küçük düzlükten aşağı attığı gibi, gidip babası olan sirk yöneticisinin boynuna sarıldı.

Yönetici, dışarı atmaları için, yine adamlarını Pippi'nin üstüne gönderdi. Bu kez beş kişiydiler. Ama sirkteki bütün seyirciler bağır-

maya başladılar:

"Bırakın onu! Bırakın onu! Biz kırmızı saçlı kızı seyretmek istiyoruz!"

Bir yandan da ayaklarıyla yere vuruyor, ellerini çırpıyorlardı.

Pippi koşarak ipin üstüne çıktı. Sergilediği numaraların yanında Bayan Elvira'nın yaptıkları hiç kalırdı. İpin ortasına gelince, bir bacağını dimdik havaya kaldırdı. Kocaman ayakkabısı başının üstünde bir şemsiye gibi duruyordu. Ayağını biraz aşağı doğru bükerek kulağının arkasını kaşıdı.

Sirk yöneticisi, Pippi'nin sahneye çıkmış olmasından hiç hoşnut değildi. Ondan kurtulmak istiyordu. Gizlice yaklaştı, ipi gergin tutan aleti gevşetti. Böylelikle Pippi'yi düşüreceğini umuyordu. Ama başaramadı. Pippi bu kez ipi beşik gibi sallamaya başladı. İp bir sağa bir sola sallanıyordu. Pippi gittikçe hızlandı ve birden havaya sıçradığı gibi sirk yöneticisinin sırtına yapıştı. Adam öyle korktu ki, koşarak kaçmaya başladı.

"İşte şimdi çok güzel bir at oldun," dedi Pippi. "Ama niye başında sorgucun yok!"

Pippi, artık Tomi ile Anika'nın yanına dönmek zamanı geldi diye düşündü. Sirk yöneticisinin sırtından indi, gidip yerine oturdu.

Sıra bir sonraki gösteriye gelmişti. Ancak

bir süre ara verilmesi gerekti, çünkü sirk yöneticisi, dışarı çıkıp bir bardak su içmek, saçlarını taramak istemişti. Bunları yaptıktan sonra, salona döndü, seyircilerin önünde eğilerek,

"Sayın baylar bayanlar! Az sonra, bugüne kadar kimsenin sırtını yerine getiremediği, dünyanın en güçlü adamı Ayı Adolf'u izleyeceksiniz. Ve işte karşınızda Ayı Adolf!" diye bağırdı.

Sahneye çam yarması gibi bir adam çıktı. Et renginde bir giysiye bürünmüş, beline de bir leopar derisi sarmıştı. Seyircilerin önünde saygıyla eğildi. Çok keyifli görünüyordu.

"Şu kaslara bir bakın!" diye haykırdı sirk yöneticisi ve Ayı Adolf'un kolunu sıktı. Ayı Adolf'un kasları bir balon gibi şişti.

"Şimdi de sayın baylar, bayanlar, şimdi de en büyük gösterimizi sunuyoruz! Dünyanın en güçlü adamı Ayı Adolf'la güreşmek cesaretini gösterecek seyircimize binlerce lira armağan ediyoruz! Hodri meydan! Önerimizi kabul eden var mı acaba?"

Kimseden ses çıkmıyordu.

"Ne diyor bu adam?" diye sordu Pippi.

"Şu koca adamı pataklayana binlerce lira vereceklermiş," dedi Tomi.

"Ben pataklarım," dedi Pippi. "Ama iyi bir insana benziyor, bunu yapmak istemem."

"Dünyanın en güçlü adamını nasıl yenersin, Pippi?" dedi Anika.

"Dünyanın en güçlü adamı mıymış," dedi Pippi. "Ben de dünyanın en güçlü kızıyım! Bir de bunu düşün!"

Bu arada Ayı Adolf ne kadar güçlü olduğunu göstermek için koca demir kütüklerini havaya kaldırıyor, kalın demir çubukları ortalarından ikiye katlıyordu.

"Evet, sayın baylar, bayanlar," diye haykırdı sirk yöneticisi, "aranızda binlerce lira kazanmak isteyen yok mu? Bu paralar gerçekten bende mi kalsın?" dedi ve bir tutam binliği havada salladı.

"Hayır kalmasın!" dedi Pippi ve seti aşıp sahneye indi.

Sirk müdürü karşısında yine Pippi'yi görünce öfkesinden kudurdu.

"Çekil, bas git karşımdan, görmek istemiyorum seni!" diye hırladı.

"Niye böyle düşmanca davranıyorsun?" dedi Pippi, kırgın bir sesle. "Ayı Adolf'la güreşmek istiyorum yalnızca."

"Git işine, şaka yapmanın sırası değil şimdi," dedi sirk yöneticisi. "Ayı Adolf senin bu saçmalıklarını duymadan çek arabanı buradan."

Ama Pippi, sirk yöneticisinin önünden ge-

çip dosdoğru Ayı Adolf'un yanına gitti. Ayı Adolf'un kocaman elini alıp dostça sıktı.

"Biraz güreşelim mi seninle, ne dersin?" dedi.

Ayı Adolf, Pippi'ye baktı, hiçbir şey anlamamıştı.

"Bir dakika sonra başlıyorum," dedi Pippi.

Ve öyle yaptı. Ayı Adolf'u sıkıca kavradığı gibi, kimse daha ne olduğunu anlamadan, sırtını mindere yapıştırıverdi. Ayı Adolf'un yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Yaşşa Pippi!" diye bağırdılar Tomi ile Anika.

Onları duyan herkes "Yaşşa Pippi!" diye bağırmaya başladı.

Sirk yöneticisi, sete oturmuş, ellerini ovuşturuyordu. Çok kızmıştı. Ama Ayı Adolf daha da kızmıştı. Ömründe başına böyle korkunç bir şey gelmemişti. Şu kızıl saçlı küçük kıza Ayı Adolf'un kim olduğunu şimdi gösterecekti. Pippi'nin üzerine atıldı, sıkıca yakaladı onu.

Ama Pippi bir kaya gibi duruyordu.

Adolf'u yüreklendirmek için,

"Haydi Adolf! Göster kendini!" dedi.

Ama Pippi, birden Adolf'un elinden kurtuldu, bir saniye sonra Adolf yine sırtüstü mindere uzanmıştı. Pippi başında durmuş bekliyordu. Fazla beklemesine gerek kalmadı, çünkü

Adolf bir sıçrayışta ayağa kalktı ve yeniden saldırdı.

Pippi yine bir kaya gibi duruyordu yerinde.

Bütün seyirciler ayaklarını yerlere vuruyor, şapkalarını havaya fırlatıyor, "Yaşşa Pippi! Varol Pippi!" diye haykırıyorlardı.

Ayı Adolf bir daha saldırınca, Pippi onu havaya kaldırdığı gibi kolları üzerinde dolaştırmaya başladı. Sonra sırtını yine mindere yasladı ve sıkıca bastırdı.

"Bu kadarı yeter küçüğüm," dedi Adolf'a. "Sanırım bu kadarı yeter. Nasılsa bundan daha çok eğlenemeyiz."

"Yaşasın Pippi! Zafer Pippi'nin!" diye haykırıyordu bütün seyirciler.

Ayı Adolf ortalıktan kayboldu. Sirk yöneticisi de, öfkesinden onu çiğ çiğ yemek istediği halde, gidip Pippi'ye binlikleri toslamak zorunda kaldı.

"Buyrun bayan, işte bin liranız."

"Bu parayı ne yapayım ben," dedi Pippi küçümseyerek. "Sen o parayı al da bir güzel cebine sok!"

Sonra gitti yerine oturdu.

"Amma uzadı bu sirk de," dedi Tomi ile Anika'ya. "Ben şöyle biraz kestirsem iyi olacak. Bir yardıma ihtiyacınız olursa lütfen uyan-

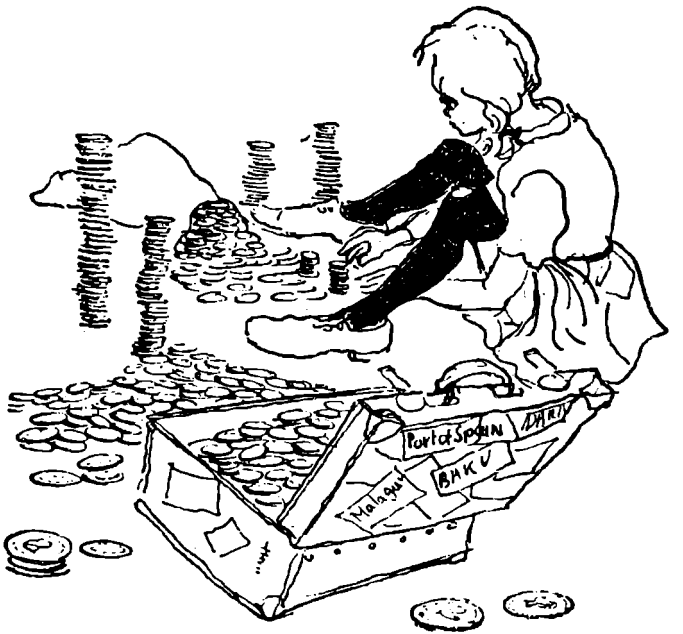
dırın."

Arkasına yaslandı ve hemen uykuya daldı.

Palyaçolar, ateş yiyenler, yılan adamlar ve daha bir sürüsü, Tomi ile Anika'ya ve bütün seyircilere becerilerini göstere dursunlar, Pippi horlaya horlaya uyudu.

Sonunda Tomi,

"En iyisi yine de Pippi'ydi," diye fısıldadı Anika'nın kulağına.

HIRSIZLAR PİPPİ'Yİ ZİYARETE GELİYOR

Sirkteki gösterisinden sonra Pippi'nin ne kadar güçlü olduğunu duymayan kalmamıştı kasabada. Bunu gazeteler bile yazdı. Ama başka kentlerde oturanlar Pippi'yi tanımıyorlardı.

Karanlık bir sonbahar akşamı, iki serseri, Issız Köşk'ün önünden geçiyordu. Bunlar aslında nereyi soyabiliriz diye keşfe çıkmış iki hırsızdı. Issız Köşk'ün ışığının yandığını görünce,

içeri girip biraz yiyecek istemeye karar verdiler.

Pippi de o akşam bütün altınlarını mutfakta yere dökmüş bir bir sayıyordu. Pek saymasını bilmiyordu, ama yine de sayıyordu işte. İş olsun diye.

"...Yetmiş beş, yetmiş altı, yetmiş yedi, yetmiş sekiz, yetmiş dokuz, yetmiş on, yetmiş on bir, yetmiş on iki, yetmiş on üç... Öf be, yetmiş yetmemiş, neredeyse soluğum kesilecek!"

Tam o sırada kapı vurulmaya başladı.

"İster gir, ister orada kal, nasıl istersen!" diye seslendi Pippi. "Ben kimseyi zorlamam!"

Kapı açıldı, iki serseri içeri girdiler. Küçük bir kızın yalnız başına oturmuş, altın liraları saymakta olduğunu görünce gözlerinin nasıl faltaşı gibi açıldığını kestirebilirsiniz.

"Evde yalnız mısın?" diye sordular kurnazca.

"Hayır," dedi Pippi. "Bay Nilson da evde."

Elbette ki hırsızlar Bay Nilson'un yeşil renkli beşiğine uzanmış uyuyan küçük bir maymun olduğunu bilemezlerdi. Bay Nilson'un, evin sahibi olduğunu sandılar, göz kırpıştılar.

'Az sonra gelsek iyi olacak,' demek istemişlerdi bu göz kırpışmayla.

"Saati öğrenmek istemiştik de," demekle

yetindiler.

O kadar heyecanlanmışlardı ki, açlıklarını unutuverdiler.

"Ne ayıp! Koca adam olmuşsunuz, saat nedir bilmiyorsunuz," dedi Pippi. "Ne biçim eğitim görmüşsünüz siz öyle? Saat, küçük yuvarlak bir araçtır. Durmadan tik tak eder, yürür durur, ama kapıya gittiği görülmemiştir. Sormak istediğiniz daha başka bilmeceler de varsa, lütfen çekinmeden sorun."

Serseriler, Pippi'nin saatten anlamayacak kadar küçük olduğuna inandılar ve tek söz söylemeden dışarı çıktılar.

Pippi arkalarından, "Sizden teşekkür etmenizi beklemiyordum zaten. Onun için sağlıcakla gidin!" diye seslendi.

Serseriler, zevkten ellerini ovuşturuyorlardı.

"Tanrım! Bu kadar çok parayı ömrümde görmemiştim," dedi biri.

"Evet, işte bazen talih böyle güler insana," dedi öbürü. "Yapacağımız tek şey, küçük kızın ve o Bay Nilson denen adamın uykuya dalmalarını beklemek. Sonra içeri girer, mangırları alırız."

Bahçedeki meşe ağaçlarından birinin altında oturup beklemeye başladılar. Sicim gibi yağmur yağıyordu. Çok da acıkmışlardı. Ancak

paraları düşünerek keyiflerini bozmuyorlardı.

Yavaş yavaş bütün evlerin ışıkları sönüyordu, ama Issız Köşk'ün ışıkları hâlâ yanıyordu. Çünkü Pippi, İskoç dansı öğrenmeye çalışıyordu, öğrenmeden de yatmaya niyeti yoktu. Sonunda, Issız Köşk'ün de ışıkları söndü.

Serseriler, Bay Nilson'un iyice uykuya dalması için bir süre daha beklediler. Sonra gizlice mutfak kapısına yanaştılar, maymuncukla kapıyı açmaya hazırlandılar. Blom adındaki serseri, kapı tokmağına dokununca, kapının kilitli olmadığını gördü.

"Bu insanlarda akıl kalmamış. Şuraya bak, kapıyı açık bırakmışlar," dedi.

Tantana Karison denilen, siyah saçlı öbür serseri,

"Daha iyi ya," dedi.

Tantana Karison, cep fenerini yaktı. Mutfağa girdiler. Kimseler yoktu. Yandaki odada Pippi'nin yatağı ve Bay Nilson'un beşiği duruyordu.

Tantana Karison, aradaki kapıyı yavaşça açtı, içeriye bir göz attı. Tam bir sessizlik vardı içeride. Cep fenerini odada şöyle bir dolaştırınca, Pippi'nin yatağında yastığa bir çift ayağın dayalı olduğunu şaşkınlıkla gördüler. Pippi her zamanki gibi başını ayakucuna, ayaklarını da yastığa koymuş, yatıyordu.

"O kız çocuğu olmalı bu," dedi Tantana Karison. "Anlaşılan derin uykuda. Peki ama, o Nilson nerede dersin?"

"Bay Nilson mu dediniz?" diye sordu Pippi, yorganın altından. "Bay Nilson şu yeşil beşikte yatar."

Serseriler öyle ürktüler ki, az daha kendilerini dışarı atıyorlardı. Ama birden Pippi'nin söylediklerine takıldı akılları. Demek Bay Nilson, beşikte yatardı. Cep fenerini tutunca, orada yatan küçük maymunu gördüler. Tantana Karlson, gülmekten alamadı kendini.

"Blom," dedi, "Bay Nilson bir maymunmuş, hahhahha!"

Pippi'nin sesi yeniden duyuldu yorganın altından:

"Ya ne sanmıştın? Bir çayır biçme makinesi mi?"

"Annen baban evde yoklar mı?" diye sordu Blom.

"Hayır, yoklar," dedi Pippi. "Hem de hiç yoklar!"

Tantana Karison'la Blom öyle keyiflendiler ki, küçük sevinç çığlıkları atmaya başladılar.

"Gel bakalım, küçük kız," dedi Tantana Karison. "Gel seninle biraz konuşalım!"

"Gelemem, çünkü uyuyorum," dedi Pippi. "Yoksa yine bilmece mi soracaksınız? Eğer öy-

leyse siz önce şu bilmeceyi çözün: Tik tak edip duran, durmadan yürüyen, ama asla kapıya ulaşamayan saat nedir, bilin bakalım?"

Ama bu kez Blom, kararlı bir tavırla Pippi'yi örten yorganı çekip kaldırdı.

"İskoç dansı yapmasını bilir misin?" diye sordu Pippi, büyük bir ciddiyetle. "Ben bilirim!"

"Amma da çok soru soruyorsun," dedi Tantana Karison. "Biz de soralım biraz. Örneğin, yere saçtığın o altın paralar nerede?"

"Dolabın üstündeki çantada," dedi Pippi.

Gerçeği söylemişti.

Tantana Karison'la Blom sırıttılar.

"Umarız o altınları almamıza bir diyeceğin yoktur," dedi Tantana Karison.

"Elbette yok," dedi Pippi. "Elbette ki hiçbir diyeceğim yok!"

Bunun üzerine Blom, gidip çantayı dolabın üstünden aldı.

"Umarım o çantayı geri almama senin de bir diyeceğin yoktur dostum," dedi Pippi ve yataktan kalkıp Blom'a doğru ilerledi.

Blom bu işin nasıl olduğunu pek anlayamadı, ama çanta hızlı ve çabuk tarafından Pippi'nin eline geçivermişti.

"Oyunu bırak bakalım," dedi Tantana Karison, öfkeyle. "Ver çantayı!"

Pippi'yi kolundan sıkıca kavradı, çantayı almaya çalıştı.

"Yok şunu yap, yok bunu yap! Yeter be!" dedi Pippi ve Tantana Karison'u yakaladığı gibi kaldırıp dolabın üstüne bırakıverdi.

Bir dakika sonra Blom da dolabın üstündeki yerini almıştı. İşte o zaman serserilerin yüreğine korku yayıldı. Pippi'nin herhangi bir küçük kız olmadığını anlamaya başladılar. Ancak çanta o kadar çekiciydi ki, yüreklerindeki korkuyu unutuverdiler.

"Haydi Blom!" diye haykırdı Tantana Karison; ikisi birden Pippi'nin üzerine atladılar.

Ama Pippi şöyle işaret parmağıyla bir dokunarak, her birini bir köşeye fırlattı. Daha toparlanmalarına olanak tanımadan, bir iple kollarından, bacaklarından sıkıca bağladı onları.

Hırsızlar bu kez başka telden çalmaya başladılar:

"İyi yürekli, tatlı kız," diye yalvarmaya başladı Tantana Karison. "N'olur bizi bağışla. Biz yalnızca şaka yapıyorduk. N'olur bize dokunma. Biz, birazcık yemek dilenmeye gelen iki yoksul, aylak zavallıyız."

Blom'un gözlerinden birkaç damla yaş bile geldi.

Pippi çantayı yeniden dolabın üzerine yerleştirdi. Sonra tutsaklarına döndü:

"Aranızda İskoç dansı bilen var mı?"

"E-e-evet," dedi Tantana Karison. "Sanırım ikimiz de biliriz."

"Of ne güzel," dedi Pippi, ellerini çırptı. "N'olur biraz dans edelim birlikte. Daha yeni öğrendim de bu dansı."

"Olur, elbette," dedi Tantana Karison, biraz şaşkın.

Pippi kocaman bir makasla konuklarını bağlayan ipi kesti.

"Müzik de yok ki," dedi Pippi, üzüntüyle. Ama bunu derken aklına bir şey gelmişti. Blom'a: "Sen üfleyerek tarak çalar mısın? O zaman ben de şununla dans ederim," dedi Tantana Karison'u göstererek.

"Elbette çalarım," dedi Blom.

Ve öyle çalmaya başladı ki, bütün ev inledi.

Bay Nilson, uyku sersemi, beşiğine oturup Pippi'nin Tantana Karison'la dans etmesini seyretti. Pippi büyük bir istekle, var gücüyle dans ediyordu.

Sonunda Blom artık tarak çalamayacağını, çünkü dudaklarının korkunç acıdığını öne sürdü.

Bütün gün yolları arşınlayan Tantana Karison da yorgunluktan ayakta duramaz hale gelmişti.

"N'olursunuz, birazcık, birazcık daha," de-

yip, dansa devam ediyordu Pippi. Blom ile Tantana Karison da devam etmekten başka çare göremiyorlardı.

Saat gecenin üçü olunca, Pippi,

"Oy, perşembeye kadar dans edebilirim! Ama siz herhalde hem çok yoruldunuz, hem de çok acıktınız?" dedi.

Gerçekten çok yorulmuş ve acıkmışlardı, ama söylemeye cesaret edememişlerdi. Pippi hemen teldolaptan ekmek, peynir, tereyağı, sucuk, pastırma ve süt çıkardı. Blom, Tantana Karison ve Pippi, masanın başına oturup patlayıncaya kadar tıkındılar.

Pippi kulağına biraz süt döktü.

"Kulak ağrısına çok iyi gelir de," diye açıkladı.

"Çok yazık, kulağın mı ağrıyor?" diye sordu Blom.

"Hayır," dedi Pippi. "Ama belli olmaz, bakarsın ağrır."

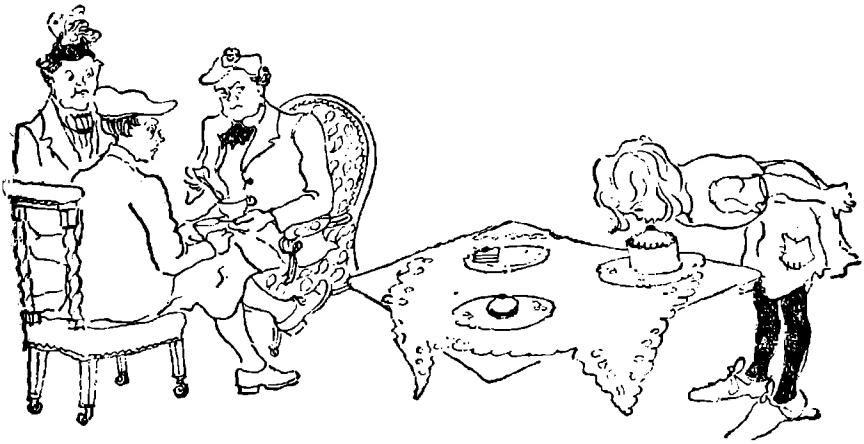
Sonunda serseriler ayağa kalktılar, yemek için çok teşekkür ettiler ve gitmek için izin istediler.

"Ne iyi ettiniz de geldiniz! Gerçekten gitmek zorunda mısınız?" dedi Pippi, üzülerek. Tantana Karison'a döndü: "Ömrümde senin gibi İskoç dansı yapanı görmedim, şekerim!" dedi. "Sen de tarak çalmayı iyi öğren de dudakla-

rın acımasın öyle," dedi Blom'a.

Tam kapıdan çıkarlarken Pippi koşarak geldi ve ikisinin de avucuna birer altın lira sıkıştırdı.

"Bunları alnınızın teriyle hak ettiniz," dedi.

PİPPİ ÇAYA GİDİYOR

Tomi ile Anika'nın annesi, hanım arkadaşlarını çaya davet etmişti. Yeterince kurabiye ve çörek pişirdiği için, Tomi ile Anika'ya, Pippi'yi de davet etmelerini söyledi. Böylelikle çocuklarla uğraşmak zorunda kalmayacağını düşünüyordu.

Tomi ile Anika bunu duyunca sevinçten havalara uçtular, daveti bildirmek üzere doğruca Pippi'ye koştular.

Pippi bahçede dolaşıyor, eski ve paslı bir kovayla, nasılsa hâlâ yaşamakta olan çiçekleri suluyordu. O gün bardaktan boşanırcasına yağ-

mur yağdığından, çiçek sulama işinin gereksiz olduğunu söyledi Tomi.

"Evet, haklısın," dedi Pippi, kırgın bir sesle. "Ancak şunu da bil ki, bütün gece erkenden kalkıp çiçekleri sulamayı düşledim. Onun için biraz yağmur yağıyor diye bu işten vazgeçecek değilim!"

Bu sırada Anika, o günün en önemli haberini iletti.

"Çaya mı?.. Ben mi?" diye haykırdı Pippi. Öyle heyecanlandı ki, çiçekleri sulayacağına Tomi'yi sulamaya başladı. "Of, amma da heyecanlandım yahu! Ya orada nasıl davranacağımı bilemezsem!"

"Elbette ki bilirsin," dedi Anika.

"Bu konuda o kadar güvenli konuşma," dedi Pippi. "İnan ki elimden geleni yapıyorum. Ama elimden geleni yapmaya çalıştığım halde, görüyorum ki insanlar yine de nasıl davranacağımı bilmediğimi düşünüyorlar. Denizleri dolaşırken böyle şeylere pek aldırış etmezdik. Ama bugün çok dikkatli olacağıma, sizleri utandırmayacağıma söz veriyorum."

"Çok güzel!" dedi Tomi ve Anika'yla birlikte koşarak eve döndüler.

Yağmur aralıksız yağıyordu.

Anika, şemsiyesinin altından,

"Öğleden sonra saat üçte! Sakın unutma!"

diye bağırdı giderken.

Öğleden sonra saat üçte çok güzel giyimli, çok kibar bir hanım kız, Settergren ailesinin köşkünün merdivenini çıkıyordu. Bu gelen, Pippi Uzunçorap'tı. Değişiklik olsun diye, bu kez saçlarını örmemişti. Kızıl saçları bir aslan yelesi gibi dökülüyordu omuzlarına. Dudaklarını tebeşirle cırtlak kırmızıya boyamış, kaşlarını da bir parça kömürle koyulaştırmıştı. Neredeyse korku veren bir görünüşteydi. Tırnaklarını da kırmızı tebeşirle boyamış, ayakkabılarına da kocaman birer yeşil kurdele kondurmuştu.

Kapıyı çalarken,

"Bu davette en şık ben olacağım herhalde," diye mırıldanıyordu keyifle.

Settergren'lerin salonunda üç saygıdeğer hanım, Tomi, Anika ile anneleri oturuyordu. Harika bir çay sofrası kurulmuştu. Salonun ocağında alev alev odunlar yanıyordu. Hanımlar pek sakin, pek kibar bir dille söyleşiyorlardı. Tomi ile Anika da divana oturmuşlar, bir fotoğraf albümüne bakıyorlardı. Herkes huzur içindeydi.

Ama ortalık birden karıştı.

"Silah omuza!" diye bir çığlık duyuldu, ardından Pippi Uzunçorap eşikte göründü.

O kadar birden, o kadar yüksek sesle bağır-

mıştı ki, hanımlar yerlerinden fırladılar.

"Bölük, ileri marş!" diye bağırdı Pippi, sert, uyumlu adımlarla Bayan Settergren'e doğru yürüdü. "Bölük, dur!" dedi ve durdu. "Kollar ileri, bir, ki," diye haykırdı ve iki eliyle Bayan Settergren'in eline sarılıp sıktı.

"Diz çök!" komutuyla güzel bir hareket yaptı ve gülümseyerek Bayan Settergren'e,

"O kadar utangacım ki, böyle buyruklar vermeseydim, şimdi holde durmuş, içeri gireyim mi girmeyeyim mi diye kendi kendimle savaşıyor olacaktım," dedi.

Sonra öbür bayanlara doğru koştu, hepsini yanaklarından öptü.

"Çok hoşsunuz efendim, çok hoşsunuz!" dedi.

Kibar bir beyin kibar bir hanıma böyle dediğini duymuştu bir kez. Sonra gözüne ilişen en rahat koltuğa çöktü.

Bayan Settergren, çocukların yukarıda Tomi ile Anika'nın odasında oturacaklarını düşünmüştü. Oysa Pippi büyük bir rahatlıkla orada oturmaktaydı. Çay sofrasına bir bakış göndererek, sordu Pippi:

"Sofra da enfes olmuş yani. Ne zaman başlıyoruz?"

O sırada Settergren'lerin hizmetçisi Ella, elinde çaydanlıkla salona girdi.

Bayan Settergren,

"Buyurun!" diyerek konuklarını sofraya davet etti.

Pippi,

"Haydi fırla!" diye bağırarak, iki sıçrayışta masaya ulaştı.

Hanımlar gelene kadar, bir çay fincanına beş tane kesme şeker attıktan sonra bir tabağa doldurabildiği kadar kurabiye ve çörek doldurdu, ganimetini alarak yerine çekildi.

Bacaklarını uzatıp tabağı ayaklarının ucuna yerleştirdi. Sonra bir yandan çaya banarak ağzına o kadar çok kurabiye ve çörek tıkıştırdı ki, bütün çabasına karşın konuşamaz hale geldi. Tabaktaki çörek ve kurabiyeler kısa zamanda tükenmişti. Ayağa kalktı, tabağı bir tef gibi çalarak sofrada yiyecek bir şeyler kaldı mı diye bakmaya gitti. Hanımlar hiç de hoş olmayan bakışlarla onu süzüyorlardı, ama Pippi farkında değildi. Keyifli keyifli söylenerek sofrayı şöyle bir dolandı ve oradan bir çörek buradan bir kurabiye indirdi gövdesine.

"Beni de davet ettiğiniz için çok sağolun," dedi. "Ömrümde hiç böyle bir davette bulunmamıştım."

Sofranın ortasında koca bir kremalı pasta duruyordu. Ortası, kırmızı renkli bir şekerlemeyle süslenmişti. Pippi ellerini ensesinde ka-

vuşturarak onu süzüyordu. Birden ileri atıldı ve ağzıyla şekerlemeyi kapıverdi. Ancak o kadar hızlı bir dalış yapmıştı ki, bütün yüzü kremaya bulandı.

Pippi, kahkahayı basarak,

"İşte şimdi körebe oynayabiliriz. İlk ebe benim, çünkü hiçbir şey göremiyorum," dedi.

Sonra dilini sarkıtıp yüzündeki bütün kremaları yalayarak temizledi.

"Evet, doğrusu feci bir kazaya uğradım," dedi. "Pasta da berbat olduğuna göre, hepsini yiyip bitirsem çok iyi olacak."

Dediği gibi yaptı. Pasta bıçağıyla saldırdı, koca pastayı çok kısa bir süre içinde silip süpürdü. Sonra, büyük bir keyifle karnını ovuşturdu. Bayan Settergren mutfağa gitmişti, pastanın başına gelenlerden habersizdi. Öbür hanımlar Pippi'ye kötü kötü bakıyorlardı. Onlar da pastadan biraz tatmak isterlerdi. Keyiflerinin kaçtığını gören Pippi, onları biraz yatıştırmaya karar verdi:

"Böyle küçük bir kaza için kendinizi lütfen bu kadar üzmeyin," dedi. "Sağlık olsun! Eğlenmenize bakın siz."

Şekerliği aldı, bütün kesme şekerleri yerlere döktü.

"Aaaa! Bu da nesi," diye haykırdı şaşkınlıkla. "Nasıl, nasıl böyle bir yanlışlık yapabilirim!

Şekerlikte toz şeker var sanmıştım. Ama oldu bir kere, kaza işte. Bereket bu durumda yapacak tek bir şey var: o da, kesme şeker yoksa toz şeker yemek!"

Bu sözlerden sonra, masanın üzerinde duran toz şekerliği aldı, dilinin üstüne biraz toz şeker döktü, başladı çiğnemeye.

"Evet bu da bir yarar sağlamazsa, hiçbir şey yarar sağlamaz," dedi.

Sonra toz şekerliği alıp içindekileri yerlere döktü.

Dikkatinizi çekerim," dedi. "Bu kez, söz konusu olan toz şekerdir; söyler misiniz, toz şeker yere dökülmez de ne yapılır?"

Tam o sırada Bayan Settergren içeri girdi ve yerlere dökülen şekerleri görünce, Pippi'yi kolundan sıkıca yakaladığı gibi götürüp Tomi ile Anika'nın yanına oturttu. Sonra hanımların yanına geçip çaylarını yeniledi. Pastanın yerinde yeller esmesi onu çok sevindirmişti. Çünkü konukların pastayı çok beğenip tümünü yediklerini sanmıştı.

Pippi, Tomi ve Anika, yavaş sesle konuşuyorlardı. Ocakta odunlar alev alev yanıyordu. Hanımlar çaylarını yudumluyorlardı. Huzur ve sessizlik kaplamıştı ortalığı.

Bütün davetlerde olduğu gibi, hanımlar hizmetçileri hakkında konuşmaya başladılar. On-

lardan hiç hoşnut değildiler. Hizmetçiler artık hiç eskisi gibi değillerdi. En iyisi, hiç hizmetçi tutmamaktı. İnsan her işi kendisi yapsa daha iyiydi. O zaman her şeyin doğru yapıldığından kuşku duyulmazdı.

Pippi, oturmuş konuşulanları dinliyordu. Birden söze karıştı:

"Anneannemin bir zamanlar Malin adında bir hizmetçisi vardı. Ayağındaki nasırlardan başka hiçbir kusuru yoktu. Ancak eve bir yabancı geldi mi, koşup gelir, yabancıların bacaklarını ısırırdı. Avaz avaz da bağırırdı! Hem de nasıl! Bağırması çevredeki bütün evlerden duyulurdu. Aslında bütün bunları şaka olsun diye yapardı. Ama konuklar bunu anlayamazdı tabii. Malin'in ilk günleriydi. Bir papazın karısı anneannemi ziyarete geldi. Malin gelip de dişlerini bacaklarına geçiriverince, kadın öyle bir haykırmaya başladı ki, ürken Malin dişlerini daha da derinlere indirdi ve bir daha çıkaramadı. Cumaya kadar yapıştı kaldı kadının bacağına. Anneannem o gün patatesleri kendisi ayıklamak zorunda kaldı. Ama iş de böylece, doğru dürüst yapılmış oldu. Anneannem o kadar güzel ayıkladı ki patatesleri, işi bitirdiğinde patateslerden geriye bir yığın kabuk kalmıştı. O kadar! Ne yazık ki, papazın karısı bir daha anneannemi ziyarete gelmedi. Şakadan hiç anlama-

yan bir kadındı çünkü. Oysa Malin, o kadar neşeli, o kadar şakacı bir insandı ki! Ama bazen onun da canının sıkıldığı olurdu doğrusu. Bir keresinde anneannem, Malin'in kulağına bir çatal saplayınca, bütün gün böğürüp durmuştu."

Pippi gülümseyerek çevresine bakındı.

"Evet, işte Malin böyleydi," dedi ve başparmaklarını birbirinin çevresinde döndürmeye başladı.

Hanımlar hiçbir şey duymamış gibi yaparak aralarındaki söyleşiyi sürdürüyorlardı.

"Bizim Rosa hiç değilse biraz temiz olsa," dedi Bayan Berggren, "o zaman belki katlanırdım. Ama o gerçek bir domuz."

"Siz Malin'i görecektiniz," diyerek söze karıştı Pippi. "Anneannem, 'Malin eşi görülmemiş pislikte bir domuzdur' derdi. Aslında anneannem, Malin'in bir Zenci kızı olduğunu sanırdı, çünkü derisi o kadar koyu renkliydi ki. Ama bu koyu renk, elbette ki pislikten ileri geliyordu. Bir keresinde Kent Otelindeki bir kermeste, tırnaklarının altında biriken kirlerden dolayı birincilik ödülüne layık görüldü. Aman Tanrım, ne pisti o kız!"

Bayan Settergren, Pippi'ye sert sert baktı.

"Düşünebiliyor musunuz," dedi Bayan Granberg. "Bizim Britta geçen akşam gezmeye giderken hiç bana sormadan mavi ipekli giysi-

mi giydi. Bu, terbiyesizliğin son kertesi değildir de nedir?"

"Öyle mi," dedi Pippi. "Anladığım kadarıyla bizim Malin'le aynı hamurdan yoğrulmuş. Anneannemin çok sevdiği bir pembe fanilası vardı. İşin kötüsü, Malin de o fanilayı çok beğeniyordu. Her sabah hangimiz giyeceğiz diye itişip kakışırlardı. Sonunda bir gün biri, bir gün öbürü giymek üzere anlaştılar da, sorun hakça bir çözüme kavuştu. Ama, Malin'in ne büyük bir bela olduğunu varın siz düşünün! Bazen, hiç hakkı olmadığı halde koşarak içeri dalar, 'Pembe fanilayı bana vermezseniz, ben de şalgam ezmesi falan hazırlamam!' diye haykırmaya başlardı. Zavallı anneannem ne yapsın? Şalgam ezmesine bayılırdı. Fanilayı vermekten başka çaresi kalmazdı. Malin de bir kez fanilayı elde etti mi, uslu uslu mutfağa gider, duvarları da şalgama bulayıncaya kadar şalgam ezerdi."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Bayan Alexandersson sözü aldı:

"Bundan kesinlikle emin değilim, ama bizim Hulda'nın hırsızlık yaptığından kuşkuluyum. Evden bazı şeylerin kaybolduğu görülüyor."

"Malin..." diye söze girince Pippi, Bayan Settergren sert bir sesle,

"Çocuklar hemen yukarıya çıkın!" dedi.

"Peki ama ben yalnızca Malin'in de hırsızlık yaptığını anlatacaktım," dedi Pippi. "Hem de nasıl çalardı! Gece yarısı kalkar biraz çalardı. 'Başka türlü gözümü uyku tutmuyor' derdi. Bir keresinde anneannemin piyanosunu yürüttü, dolabın üst çekmecesine gizledi. Anneannem, 'eli çabuktur onun' derdi."

Bu kez Tomi ile Anika, Pippi'yi kollarından çekerek merdivenden yukarı götürdüler.

Hanımlar fincanlarını bir daha doldurdular.

Bayan Settergren,

"Aslında bizim Ella'dan pek şikâyetçi değilim, ama ne yazık ki sık sık tabak çanak kırdığı olmuyor değil," dedi.

Merdivenin yukarısından kızıl saçlı bir baş uzandı,

"Malin'den söz açılmışken," dedi, "belki de tabak çanak kırar mıydı diye merak etmişsinizdir. Evet, kırardı denebilir! Haftanın bir gününü bu işe ayırmıştı. Salı günlerini. Salı günleri sabah beşte başlayarak mutfakta kırılan tabak çanağın sesi bütün evi çınlatırdı. Önce çay fincanları, bardaklar ve başka hafif şeylerle işe başlar, sonra çorba ve yemek tabaklarına geçer, en sonunda da en büyük boy tabak ve tasları haklardı. Mutfaktaki şenlik öğlene kadar dinmez-

di, derdi anneannem. Öğleden sonra da salona çıkar, elindeki küçük bir çekiçle duvarlara asılı Doğu Hindistan'dan gelme güzelim antika tabakları bir bir parçalardı. Anneannem çarşamba günleri, kırılan tabak çanağı yerine koymak için alışverişe çıkardı."

Pippi bu sözleri sıraladıktan sonra bir an gözden kayboldu.

Bayan Settergren'in sabrı artık tükenmişti. Merdivenden yukarı fırladığı gibi, çocukların odasına daldı, Tomi'ye amuda kalkmasını öğretmekte olan Pippi'ye yöneldi:

"Bir daha bu eve gelemezsin," dedi. "Bu kadar kötü davranacaksan..."

Pippi, şaşkınlık dolu bir yüzle Bayan Settergren'e baktı, gözleri yavaş yavaş yaşlarla doldu.

"Biliyordum zaten," dedi. "Biliyordum zaten böyle olacağını! Nasıl davranılacağını asla öğrenemeyeceğim ben. Denizleri dolaşmaya devam etseydim keşke."

Sonra Bayan Settergren'i selamladı, Tomi ile Anika'ya veda etti, yavaş yavaş merdivenden inmeye başladı.

Hanımlar da evlerine gitmek üzere kalkmışlardı. Pippi, evin girişindeki ayakkabı dolabının üstüne oturup, hanımların mantolarını, şapkalarını giymelerini seyretti.

"Hizmetçilerinizden hoşnut olmadığınıza çok üzüldüm," dedi. "Malin gibi birer hizmetçiniz olmalıydı. Anneannem hep bu kızın eşi bulunmaz derdi. Bir keresinde, bir yılbaşı yemeği sırasında Malin domuz kızartmasını nasıl getirdi, biliyor musunuz? Nerede okuduysa okumuş 'Domuz kızartmasını sofraya götürürken ağzına bir elma tıkar, kulaklarına da renkli kâğıtla süslersin' diye. Ama zavallıcık, elmanın, domuzun ağzına tıkanacağını anlamamış. Tertemiz giyinmiş, kendi ağzına koca bir elma tıkamış olduğu halde salona gelişini görmeliydiniz. Anneannem, 'Malin, sen bir zırdelisin!' demişti. Kendini savunmak için ağzını açamayan Malincik de, kafasını sallayarak, kulaklarına asılı kâğıt süsleri hışırdatmaktan başka çare bulamamıştı. Bir şeyler söylemeye çalışmış ama ağzından 'gluk, gluk, gluk' cinsinden birtakım seslerden başka bir söz çıkaramamıştı. Üstelik evde bir sürü yabancı konuk olduğu halde bir tekini bile bacağından ısırmamıştı. Evet, zavallı Malincik için hiç de eğlenceli geçmemişti o yılbaşı gecesi."

Hanımlar artık giyinmişlerdi. Bayan Settergren'e veda ettiler. Pippi de ona koştu ve kulağına fısıldadı:

"Yine nasıl davranmak gerektiğini bilmediğim için beni bağışlayın! Hadi hoşça kalın."

Sonra koca şapkasını başına geçirdi, hanımların arkasından o da çıktı. Bahçe kapısından çıkınca yolu hanımlardan ayrılıyordu. Pippi, Issız Köşk'e doğru, hanımlar da ters yöne döndüler.

Birkaç adım atmışlardı ki, arkalarında bir patırtı duydu hanımlar. Pippi koşarak geliyordu.

"Malin gidince anneannem çok üzüldü, inanın. Bir salı sabahı, daha bir düzine bile çay fincanı kıramamışken, evden kaçtı, denizlere açıldı. Anneannem o gün tabak çanağı kendi kırmak zorunda kaldı. Zavallı anneanneciğim, bu işe alışık olmadığı için, elleri yara bere içinde kaldı. Malin bir daha görünmedi. Anneannem, 'O giden kızcağıza çok yazık oldu' der dururdu."

Sözlerini bitiren Pippi, yeniden eve doğru yollandı. Hanımlar da yollarına yürüdüler. Ancak yüz, iki yüz metre kadar gitmişlerdi ki, Pippi'nin olanca gücüyle haykırdığını işittiler:

"Malin yatak altlarını hiç süpürmezdi!"

PİPPİ CAN KURTARIYOR

Bir pazar günü öğleden sonra Pippi oturmuş ne yapsam diye düşünüyordu. Tomi ile Anika, anne ve babalarıyla bir çaya davetliydiler. Dolayısıyla onlardan umut yoktu o gün.

Pippi o sabah bir sürü keyifli işle uğraşmıştı. Erkenden uyanmış, Bay Nilson'a beşiğinde kahvaltı sunmuştu. Bay Nilson, açık mavi geceliğiyle oturmuş, süt bardağını iki eliyle tutarken çok şaşkın görünüyordu. Daha sonra Pippi, atının yemini vermiş, onu tımar ederken bir yandan da ona, denizlerdeki gezileri sırasında başından geçen uzun bir serüveni anlatmıştı. Sonra salona geçmiş, duvara koca bir resim çizip boyamıştı. Bu, kırmızı giysili, siyah şapkalı

şişman bir kadın resmiydi. Kadının bir elinde sarı bir çiçek, öbür elinde de bir fare ölüsü vardı. Pippi, bu resmi çok beğenmişti. Odayı gerçekten süslüyordu. Daha sonra dolabındaki bütün çekmeceleri gözden geçirerek, bütün kuş yumurtalarını, deniz kabuklarını incelemiş, babasıyla birlikte gezdiği ülkeleri, şimdi çekmecelerinde duran bu harika şeyleri satın aldığı o ilginç dükkânları aklından geçirmişti. Sonra Bay Nilson'a İskoç dansı öğretmeye çalışmış, ama Bay Nilson buna şiddetle karşı çıkmıştı. Bir süre de atına dans öğretmeye çalışmış, ama sonra nasıl olduysa birden odun sandığının içine girip, kapağı üzerine kapatmıştı. Bu kez 'sardalye konservesi' oyunu oynamayı denemiş, ama canı sıkılmış, Tomi ile Anika da olsalardı keşke de onlarla birlikte oynasaydık' diye düşünmüştü.

Ama artık hava kararmaktaydı. Küçük bir patatesi andıran burnunu pencere camına dayayarak dışarıya baktı. Derken birkaç gündür atıyla gezmediğini hatırlayıp hemen bir gezintiye çıkmaya karar verdi. Böylece hoşça vakit geçirdiği o pazar günü iyi bitmiş olacaktı.

Koca şapkasını başına geçirdi, bir köşede çakıltaşlarıyla oynayan Bay Nilson'u aldı, atına eğerini vurup onu taraçadan aşağı indirdi. Pippi atın sırtında, Bay Nilson da Pippi'nin sırtın-

da olduğu halde yola düzüldüler.

Hava oldukça soğuktu, yollar buz tutmuştu. Bu yüzden hoş bir takırtı çıkararak gidiyorlardı. Bay Nilson, Pippi'nin omzuna oturmuş, yanından geçtikleri ağaçların dallarını yakalamaya çalışıyordu. Ama Pippi, atı öyle hızlı sürüyordu ki, bunu bir türlü başaramıyordu. Buna karşılık dallar sık sık kulaklarına çarpıyor, Bay Nilson, hasır şapkasını yerinde tutmakta güçlük çekiyordu.

Kasabadan fırtına gibi geçtiler. Onlar geçerken yollardaki insanlar korkuyla sırtlarını duvarlara yasladılar.

Bütün kasabalar gibi, bu kasabanın da bir alanı vardı. Alanın çevresinde küçük, sarıya boyalı bir hükümet konağı, birkaç tane de eski, tek katlı yapı sıralanmıştı. Bunlardan başka bir de kocaman bir yapı vardı. Bu, kasabanın en yüksek yapısı olduğu için 'Gökdelen' adı verilen, üç katlı, yeni bir yapıydı.

Pazar günü öğleden sonra kasaba çok sessiz ve sakindi. Fakat birdenbire kopan bir çığlık bu sessizliği bozdu:

"Yangın var! Yangın var! Gökdelen yanıyor!"

Dört bir yandan koşarak gelen insanlar, alanı doldurmaya başladılar. Bir itfaiye arabası acı acı düdük çalarak geliyordu. Başka zamanlar it-

faiye arabasını çok eğlenceli bulan kasabanın çocukları, bu kez kendi evleri de yanacak diye korkudan ağlaşıyorlardı. Kasaba alanı hıncahınç insanla dolmuştu. Polis, itfaiye arabasına yol açmak için kalabalığı itip kakıyordu. Gökdelenin pencerelerinden alevler fışkırıyor, itfaiyeciler kıvılcımlar ve dumanlar içinde büyük bir cesaretle yangını söndürmeye çalışıyorlardı.

Yangın bodrum katında başlamış, ama kısa sürede yukarı katlara da yayılmıştı. Alanda birikmiş olan kalabalık birden donakaldı. Korkunç bir görüntü, kalabalığın korkuyla irkilmesine neden olmuştu. Yüksek yapının çatı katındaki bir pencere açılmış, iki küçük oğlan çocuğu "imdat!" diye bağırmaya başlamışlardı.

"Aşağı inemiyoruz, çünkü biri merdivenlere koca bir ateş yakmış!" diye bağırdı oğlanlardan büyükçe olanı.

Bu, beş yaşında bir çocuktu. Yanındaki kardeşi ondan bir yaş küçüktü. Anneleri bir iş için dışarı çıkmıştı, şimdi onlar orada yapayalnızdılar. Alandaki insanların birçoğu ağlamaya başladı. İtfaiye şefi de oldukça üzgün görünüyordu. İtfaiye arabasının bir merdiveni vardı, ama gökdelenin çatı katına ulaşması olanaksızdı. Öte yandan, eve girip çocukları kurtarmak da söz konusu olamazdı. Çocukları kurtarmanın çaresi olmadığını anlayan insanlar, büyük bir

telaşa kapıldılar. Çatıdaki çocuklar da hüngür hüngür ağlıyorlardı. Alevlerin çatıyı sarmasına da artık az kalmıştı.

Alandaki kalabalığın arasında Pippi, atının üstünde oturuyordu. İtfaiye arabasını ilgiyle inceliyor, acaba bundan bir tane satın alsam mı, diye düşünüyordu. Hem kırmızı olduğu için, hem de sokaklardan geçerken müthiş sesler çıkardığı için pek sevmişti bu arabayı. Sonra yangına baktı ve tepeden üzerine dökülen kıvılcımlar pek hoşuna gitti.

Az sonra evin çatısındaki çocuklara takıldı gözü. Vay canına, çocuklar bu yangından pek hoşlanmışa benzemiyorlardı. Durumu tam kavrayamadı ve sonunda çevresindeki insanlara sormak zorunda kaldı:

"Niye bağrışıyor bu çocuklar?"

Önce yanıt olarak yalnızca hıçkırık sesleri ve iç çekmeler geldi kulağına. Sonunda şişman bir bay,

"Niye dersin? Orada kalıp, aşağı inemeseydin, sen de bağırmaz mıydın?" dedi.

"Ben hiçbir zaman bağırmam!" dedi Pippi. "Ama çocuklar aşağı inmek istiyorlarsa, niçin kimse yardımlarına gitmiyor?"

"Onlara yardım etmek olanaksız olduğu için elbette ki," dedi şişman bay.

Pippi, bir süre düşündü.

"Bana uzun bir ip getirebilir misiniz?" diye sordu.

"Ne işe yarar ki," dedi şişman bay. "Çocuklar ipe tutunup, aşağı inemeyecek kadar küçükler. Üstelik, sen ipi onlara nasıl ulaştıracaksın?"

"Denizlerde gezen bilir," dedi Pippi. "Bana bir ip bulun."

Kimse bir işe yarayacağına inanmıyordu, ama nasıl olduysa Pippi'nin eline bir ip geçti.

Gökdelenin yakınında bir ağaç vardı. Ağacın tepesi hemen hemen çatı katına kadar yükseliyordu. Ancak ağaçla çatı katının penceresi arasında yaklaşık üç metre kadar bir uzaklık bulunuyordu. Ağacın gövdesinde tırmanacak dal da yoktu. Pippi bile bu ağaca tırmanamazdı.

Yangın sürüyor, çatı katındaki çocuklar bağrışıyor, alandaki insanlar ağlıyorlardı.

Pippi atından indi, ağaca yaklaştı. Sonra ipi alıp Bay Nilson'un kuyruğuna bağladı.

"Şimdi Pippi'nin akıllı çocuğu olacaksın," dedi Bay Nilson'a.

Onu ağacın gövdesine koydu ve arkasından hafifçe itti. Bay Nilson ne yapması gerektiğini çok iyi anlamıştı. Hızla ağacın tepesine doğru tırmandı. Bir maymun için bundan daha basit hiçbir şey olamazdı.

Alandaki bütün insanlar solukları kesilerek

Bay Nilson'u izliyordu. Küçük maymun neredeyse ağacın tepesine varmak üzereydi. Tepeye ulaşınca oradaki bir dala oturdu ve Pippi'ye baktı. Pippi aşağı inmesini işaret etti. Bu kez dalın öbür yanından inmeye başladı Bay Nilson. Öyle ki, yere ulaştığında, ip, iki ucu yerde olarak, ağacın tepesindeki dala asılıydı.

"Bay Nilson, sen öyle akıllısın ki, dilediğin zaman profesör bile olabilirsin," dedi Pippi ve ipin Bay Nilson'un kuyruğuna bağlı olan ucunu çözdü.

Yakındaki bir evde onarım vardı. Pippi koşup oradan uzunca bir kalas getirdi. Kalası koltuğunun altına aldı, ağaca yanaştı, boş eliyle ipi sıkıca kavradı ve ayaklarını ağacın gövdesine dayadı. Hızla ve kolaylıkla ağaca tırmanmaya başladı. İnsanlar şaşkınlıktan ağlamayı bıraktılar. Pippi ağacın tepesine varınca, kalası kalın bir dalın üzerine oturttu ve yavaş yavaş iterek gökdelenin çatı kat penceresine doğru uzattı. Kalas, ağacın tepesiyle çatı katı arasında bir köprü kurmuştu.

Alandaki insanların sesi soluğu kesilmişti. Heyecandan ağızlarını açmıyorlardı. Pippi kalasın üzerine çıktı. Penceredeki çocuklara dostça gülümsedi.

"Amma da üzgün görünüyorsunuz," dedi. "Karnınız mı ağrıyor yoksa?"

Kalası koşarak geçip çatı katına atladı.

"Ne kadar da sıcak burası," dedi. "Artık burada ateş yakmanıza gerek kalmadı. Yarın da ocağa dört odundan fazla atmasanız iyi olacak."

Sonra çocukları kollarının altına yerleştirip yeniden kalasın üstüne çıktı.

"Artık biraz eğlenebilirsiniz," dedi. "Şimdi ipin üzerinde yürümeye benzer bir numara çekeceğiz."

Kalasın ortasına ulaştığı zaman, tıpkı sirkte yapmış olduğu gibi bir bacağını dimdik havaya dikti. O anda aşağıdaki kalabalıktan bir fısıltı yükseldi. Ve Pippi hemen ardından ayakkabılarından birini düşürünce, birçok yaşlı hanım düşüp bayılıverdi. Ama Pippi, çocuklar koltuklarının altında olduğu halde, sapasağlam ağaca ulaştı. O zaman alandaki bütün insanlar hep bir ağızdan "Yaşşaaaaa!" diye öyle bir haykırmaya başladılar ki, yer gök inledi.

Pippi ipi kendine çekti ve önce bir ucunu bir dala sıkıca bağladı. Sonra oğlanlardan birini ipin öbür ucuna bağlayıp, ağacın dibinde sevinçten çılgına dönmüş bir halde beklemekte olan annesine doğru yavaş yavaş indirdi. Anne, gözlerinde yaşlar, çocuğunun boynuna sarıldı. Pippi ise haykırdı:

"İpi çözün, ipi! Yukarıda bir çocuk daha ol-

duğunu unutuyorsunuz galiba! Herhalde uçarak inmesini beklemiyorsunuzdur."

Çevreden yardıma koşanlar ipi çözdüler. Pippi doğrusu çok güzel düğümler atıyordu! Gemilerde öğrenmişti bunu. İpi yukarı çekti ve kurtarılma sırası ikinci çocuğa geldi.

Sonunda Pippi ağacın üzerinde tek başına kalmıştı. Kalasın üzerine fırladı. Herkes onu izliyor, ne yapacağını merak ediyordu. Pippi kalasın üzerinde ileri geri hoplayıp dans etmeye başladı. Kollarını zarif hareketlerle kaldırıp indiriyor, hırıltılı bir sesle herkesin duyabileceği biçimde bir şarkı söylüyordu:

Bir ateş yanıyor,
Güzel güzel,
Alev alev yanıyor.
Senin için yanıyor,
Benim için yanıyor,
Bütün dans edenler için yanıyor!

Pippi'nin dansı gittikçe azgınlaşıyor, aşağı yuvarlanıp ölecek diye korkan insanlar, dehşetle gözlerini yumuyordu. Çatı katının penceresinden koca alevler yükseliyordu. Alevlerin ışığında Pippi çok daha iyi görünüyordu. Kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı ve üzerine yağmur gibi yağan kıvılcımların altında, olanca gü-

cüyle haykırdı:

"Ne hoş, ne eğlenceli bir yangın!"

Sonra bir sıçrayışta ipi yakaladı.

"Savulun!" diye bağırarak, ipin üzerinden su gibi aşağıya kaydı.

"Pippi Uzunçorap onuruna hep bir ağızdan üç kere sağol, sağol, sağol!" diye bağırdı itfaiye şefi.

Alandaki kalabalık hep bir ağızdan,

"Sağol! Sağol! Sağol!" diye haykırdı.

Yalnızca bir kişi beş kez 'sağol' diye bağırdı. O da, elbette ki, Pippi'nin kendisiydi.

PİPPİ YAŞ GÜNÜNÜ KUTLUYOR

Bir gün Tomi ile Anika sabah, okula gitmeden önce, posta kutusunda bir mektup buldular.

Zarfın üzerinde TOMILE ANIKAYA yazılıydı. Zarfı açınca, içinden bir kart çıktı. Kartta şunlar yazıyordu:

TOMILE ANIKA YARN ÖGLEDEN SONRA PPPNN YAŞ GÜNÜNE GELSN-

LER. GYM: SERBES

Tomi ile Anika öyle sevindiler ki, sevinçten havalara uçtular. Kartın üzeri doğrusu pek garip bir biçimde yazılmıştı, ama onlar yine de ne demek istendiğini anlamışlardı. Pippi'nin bunu yazana kadar göbeği çatlamış olmalıydı. 'İ' harfini pek tanımadığı, o gün okulda ortaya çıkmıştı, ama yalan yanlış da olsa biraz yazabiliyordu. Denizleri dolaştığı günlerde, babasının tayfalarından biri akşamları Pippi'yle güvertede oturup ona okuma yazma öğretmeye çalışmıştı. Ne yazık ki, Pippi çalışkan bir öğrenci sayılmazdı.

"Yeter artık Fridolf," derdi birden (tayfanın adı Fridolf'tu). "Yeter artık bıktım. Şimdi direğin tepesine tırmanıp, yarın hava nasıl olacak bir bakayım."

Pippi'nin okuma yazmasının kıtlığı işte bu yüzdendi. Bütün bir gece o davetiyeyle uğraşmış, sabahleyin gün doğar, yıldızlar gökyüzünden silinmeye başlarken Tomi ile Anika'nın oturduğu eve koşup mektubu posta kutusuna atıvermişti.

Tomi ile Anika okuldan eve gelir gelmez, yaş günü partisi için hazırlanmaya başladılar. Anika, annesinden saçlarını kıvır kıvır yapmasını istedi. Annesi de öyle yaptı. Üstelik pembe renkli bir ipek kurdele bağladı saçlarına. Tomi

iyice yatsın diye saçlarını ıslatıp dümdüz taradı. O saçlarının kıvır kıvır olmasını hiç sevmezdi. Sonra Anika, en güzel giysisini giymek istedi, ama annesi Pippi'ye gittiği zaman hep üstünü berbat ettiği için buna izin vermedi. Dolayısıyla, Anika ikinci en iyi giysisiyle yetinmek zorunda kaldı. Tomi ne giydiğine pek önem vermezdi. Biraz şık olsun yeterdi onun için.

Elbette, Pippi'ye bir hediye almışlardı. Kumbaralarında biriktirdikleri paralardan birazıyla okul dönüşü Büyük Caddedeki oyuncakçı dükkânına uğrayıp, çok güzel bir... Evet, ne aldıkları şimdilik bir sır olarak kalsın daha iyi.

Hediye paketi yeşil renkli bir kâğıda sarılmış, renkli bir şeritle bağlanmış olduğu halde bir köşede duruyordu. Hazırlıklar bitince Tomi, paketi kaptı, annelerinin giysilerine dikkat etmeleri için yaptığı uyarılar arasında, Pippi'ye gitmek üzere dışarıya fırladılar. Yolda Anika da kutuyu biraz taşımak istedi. Hediyeyi Pippi'ye verirken paketi birlikte uzatmak konusunda anlaşmışlardı.

Kasım ayının ilk günleriydi, artık ortalık erken kararmaya başlamıştı. Tomi ile Anika, Issız Köşk'ün bahçe kapısından girerken birbirlerinin elini sımsıkı tuttular. Pippi'nin bahçesi oldukça karanlıktı, son yapraklarını dökmekte olan yaşlı ağaçlar garip hışırtılar çıkarıyordu.

"Artık sonbahar bastırdı," dedi Tomi.

Issız Köşk'ün bütün ışıklarının yandığını görünce ve yaş günü partisine davetli olduklarını düşününce yeniden içleri açıldı çocukların.

Tomi ile Anika, Issız Köşk'e çoğunlukla mutfak kapısından girerlerdi. Ama bu kez salona açılan ana girişi seçtiler. Taraçada at yoktu. Tomi heyecanla kapıyı çaldı. İçeriden boğuk bir ses duyuldu:

"Karanlık geceden
Evime doğru gelen kim ola?
Cin mi, peri mi,
Yoksa küçük zavallı bir sıçan m'ola?"

"Hayır, hayır, Pippi, gelen biziz!" diye bağırdı Anika. "Kapıyı açsana!"

Pippi, kapıyı açtı.

"Aşkolsun Pippi, neden öyle cinlerden perilerden söz ediyorsun? Öyle korktum ki!" dedi Anika.

Pippi yürekten bir kahkaha koyverdi, sonra kapısını açarak onları mutfağa buyur etti. Sıcak, aydınlık bir yere gelmek ne kadar hoştu!

Yaş günü mutfakta kutlanacaktı, çünkü evin en güzel yeri burasıydı. Aşağı katta iki oda vardı. Biri, içinde tek bir koltuk bulunan salon, öbürü de Pippi'nin yatak odası. Oysa

mutfak geniş ve rahattı. Üstelik Pippi öyle güzel döşemişti ki. Yere halılar sermiş, masanın üzerine kendi elleriyle diktiği bir sofra örtüsünü örtmüştü. Pippi'nin örtüye işlediği çiçek desenleri aslında oldukça garip biçimler sergiliyordu, ama Pippi bu çiçeklerin Doğu Hindistan'da yetiştiğini anlatınca, durum açıklığa kavuştu. Perdeler açılmıştı, ocak alev alev yanmaktaydı. Bay Nilson odun sandığının üstüne oturmuş iki tencere kapağını birbirine vuruyordu. At da mutfağın bir köşesinde yerini almıştı. Elbette ki, o da yaş gününe davetliydi.

Tomi ile Anika, sonunda Pippi'yi kutlamayı akıllarına getirdiler. Tomi iki büklüm eğildi, Anika da zarif bir biçimde eğildi ve yeşil sargılı hediye paketi sahibine verildi,

"Yaş gününüz kutlu olsun!"

Pippi teşekkür etti, sonra sabırsızca yırtıp açtı paketi. Paketin içinden küçük bir müzik kutusu çıktı! Pippi sevinçten çılgına dönmüştü. Tomi'yi, Anika'yı, müzik kutusunu ve sargı kâğıdını okşadı durdu. Müzik kutusunun çalgısını kurunca, ding dong ding dong ederek nefis bir ezgi odayı doldurdu.

Pippi kutuyu yeniden yeniden kurup dinledi ve başka her şeyi unuttu. Derken aklına bir şey geldi.

"Hay Allah! Siz de yaş günü hediyelerinizi

almalısınız," dedi.

"Peki ama, bizim yaş günümüz değil ki," dedi Tomi ile Anika.

Pippi şaşkın şaşkın onlara baktı.

"İyi ama, benim yaş günüm değil mi? İstersem size de yaş günü hediyesi veremez miyim yani? Yoksa, sizin ders kitaplarında bunun yasak olduğu mu yazılı? Çarpım tablosu böyle mi buyuruyor yoksa?"

"Yooo," dedi Tomi. "İstersen sen de hediye verebilirsin elbette. Pek âdet değildir de. Ama bana sorarsan, çok sevinirim yine de."

"Ben de," dedi Anika.

Pippi salona koştu, dolabın üzerinde duran iki paketi alıp getirdi. Tomi'nin paketinden fildişinden yapılma küçük bir flüt, Anika'nın paketinden de kelebek biçiminde nefis bir göğüs iğnesi çıktı. Kelebeğin kanatları kırmızı, mavi ve yeşil renkli küçük taşlarla işlenmişti. Herkes hediyesini alınca, sıra sofraya geldi. Sofra yığınla kurabiye ve çörekle donatılmıştı. Kurabiyelerin biçimleri aslında pek garipti, ama Pippi Çin'de kurabiyelerin böyle yapıldığını ileri sürdü. Sonra Pippi fincanları sütlü kakao ile doldurdu. Tam sofraya oturacakları sırada Tomi,

"Annemle babam ne zaman yemeğe birilerini çağırsalar, bütün baylara hangi bayanı sofraya buyur edeceklerini gösteren birer kart ve-

rilir. Biz de öyle yapalım."

"Tamam, öyle olsun," dedi Pippi.

"Ama burada bay olarak yalnız ben varım," dedi Tomi, biraz duraksayarak.

"Saçmalama," dedi Pippi. "Bay Nilson ne güne duruyor?"

"Elbette, az daha unutuyordum onu," dedi Tomi ve odun sandığının üzerine oturup bir karta, 'Bay Settergren, Bayan Uzunçorap'a eşlik edecektir' diye yazdı.

"Bay Settergren benim," dedi büyük bir keyifle ve kartı Pippi'ye gösterdi.

Sonra da ikinci kartı yazdı: 'Bay Nilson, Bayan Settergren'e eşlik edecektir.'

"Peki ama, atıma da bir kart vermeliyiz," dedi Pippi kararlı bir sesle. "Her ne kadar sofraya oturmayacaksa da."

Ve Tomi, başka bir karta Pippi'nin yazdırdığı şu sözleri geçirdi: 'At köşesinde otururbut, kendisine çörek ve şeker sunulacaktır.'

Pippi kartı atın burnunun dibinde tuttu.

"Oku ve ne düşünüyorsan söyle!" dedi.

Atın hiçbir itirazı olmadığından, Tomi, Pippi'ye kolunu uzattı ve sofraya buyur etti. Bay Nilson onu sofraya götürmek için en ufak bir girişimde bulunmayınca, Tomi maymunu yakaladığı gibi masaya oturttu. Ancak Bay Nilson, iskemleye oturmaya yanaşmadı, doğrudan

masanın üstüne oturdu. Sütlü kakao istemedi, ama Pippi'nin, fincanına doldurduğu suyu lıkır lıkır içti.

Anika, Tomi ve Pippi, yedikçe daha büyük bir iştahla yiyorlardı. Anika,

"Çin'de kurabiyeler hep böyleyse, büyüyünce oraya taşınırım," dedi.

Bay Nilson, fincanı boşalınca ters döndürüp başının üstüne oturttu. Pippi bunu görünce, o da aynı şeyi yaptı. Ancak sütlü kakaonun hepsini içip bitirmediğinden, fincanın dibinde kalanı, alnından burnuna doğru aktı. Pippi dilini çıkarıp, akan kakaoyu yaladı.

"Gördüğünüz gibi bir damlasını bile israf etmedim," dedi.

Tomi ile Anika fincanlarını kafalarına geçirmeden önce iyice yalayarak temizlediler.

Herkes tok ve hayatından hoşnut hale gelince, at da tüm isteklerine kavuşunca, Pippi sofra örtüsünü dört bir ucundan yakaladığı gibi havaya kaldırdı. Öyle ki sofradaki bütün fincanlar ve tabaklar birbirlerine geçti. Pippi, bir bohça haline gelen örtüyü odun sandığına tıktı.

"Yemeğimi bitirir bitirmez ortalığı toplamak isterim de," dedi Pippi.

Sonra sıra oyunlara geldi. Pippi 'Yere basma yok' oyunu oynamayı önerdi. Bu, çok basit bir oyundu. Yapılacak şey, ayağını yere bas-

maksızın mutfağı şöyle bir turlamaktı. Pippi hemen ilk turu tamamladı. Tomi ile Anika da oldukça başarılı oldular. Bulaşık tezgâhından başlayıp, iyice yaylanarak ocağın üzerine, oradan odun sandığına, sandıktan şapka askısına, askıdan masanın üstüne, masadan da köşedeki dolaba geçivermek işten bile değildi. Köşedeki dolapla bulaşık tezgâhı arasında birkaç metreyi bulan bir uzaklık vardı, ama bereket at orada duruyordu. Atın üzerine kuyruk tarafından çıkıp, baş tarafından bir sıçrayışta bulaşık tezgâhına atlamak kolay oluyordu.

Anika'nın giysisi ikinci değil de beşinci en iyi giysisi haline gelene ve Tomi bir baca temizleyicisi gibi kapkara bir görünüm alana kadar bu oyunu sürdürdüler, sonra başka şeyler yapmaya karar verdiler.

"Tavan arasına çıkıp hayaletleri görelim," dedi Pippi.

Anika titremeye başladı. Kekeleyerek,

"Tavan arasında ha-ha-hayaletler mi var?" diye sordu.

"Hem de bir sürü!" dedi Pippi. "Hayaletlerin, cinlerin her türlüsü oynaşıyor yukarıda. İnsanın ayağına dolaşıyorlar. Çıkalım mı oraya?"

"Ah, yapma Pippi," dedi Anika, korkulu gözlerle.

"Annem, cinler hayaletler yoktur diyor," dedi Tomi.

"Doğrudur," dedi Pippi. "Burdan başka yerde yoktur. Ne kadar cin, hayalet varsa hepsi bizim tavan arasında yaşar. Onları buradan taşınmaya razı etmek de olanaksızdır. Ama kimseye bir zararları dokunmaz. Yalnız arada sırada insanın koluna çimdiği basar çürütürler; bazen de çığlık atarlar. Kafalarıyla top oynadıkları da olur."

"Ka-ka-kafalarıyla top mu oynarlar?" dedi Anika.

"Elbette," dedi Pippi. "Haydi şimdi yukarı çıkıp onlarla konuşalım."

Tomi, bir yandan korktuğunu göstermek istemiyordu, bir yandan da cinleri görmek fena olmaz diye düşünüyordu. Okuldaki arkadaşlarına anlatabilecekti. Ayrıca, Pippi varken cinlerin kendilerine hiçbir zarar veremeyeceğine güveniyordu. Bu yüzden Pippi'nin önerisini desteklemeye karar verdi. Zavallı Anika'cık bu işe hiç yanaşmıyordu, ama mutfakta yalnız başına otururken ya küçük, küçücük bir cin geliverirse ne yaparım? diye düşünmekten de kendini alamıyordu. Bu düşünce kesin etkisini gösterdi: mutfakta küçücük bir cinle baş başa kalmaktansa, Pippi ve Tomi'yle birlikte binlerce cin arasında olmak çok daha iyiydi!

Önce Pippi davrandı. Çatıya çıkan merdivenin kapısını açtı. Zifiri karanlıktı. Tomi, Pippi'yi sımsıkı tutuyordu. Anika da Tomi'yi daha bir sıkı kavramıştı. Böylece basamakları tırmanmaya başladılar. Her adımda gacur gacur sesler çıkıyordu. Tomi, "bu işe kalkışmasaydık" diye düşünmeye başladı. Anika'nın ise düşünmesi bile gereksizdi. Bu işe kalkışılmasa çok daha iyi olacağını biliyordu.

Az sonra basamakların sonu geldi. Tavan arasına varmışlardı. Her yer kapkaranlıktı. Çatının çatlaklarından esen rüzgâr tüyler ürpertici uğultular çıkarıyordu.

"Merhaba cinler, hayaletler!" dedi Pippi.

Orada bir cin vardıysa bile, karşılık vermedi.

"Zaten aklıma gelmişti," dedi Pippi. "Hepsi toplanıp Cinler, Hayaletler Derneğinin yıllık genel kuruluna gitmişler anlaşılan."

Anika rahat bir soluk aldı, "Şu genel kurul inşallah iyice uzun sürer," dedi kendi kendine. Ama tam o sırada tavan arasının bir köşesinden dehşet verici bir ses geldi:

"Hışıııırt!" etti bir şey ve o anda Tomi karanlığın içinden üzerine doğru bir şeyin geldiğini gördü. Alnına bir esinti geldiğini hissetti ve açık duran küçük bir pencereden bir karaltının kaybolduğunu gördü. Avazı çıktığı kadar ba-

ğırdı:

"İşte bir cin, bir cin!"

Anika da onayladı.

"Genel kurula geç kaldı, ne yazık ki," dedi Pippi. "Tabii baykuş değil de, gerçekten bir cin ise! Aklıma gelmişken söyleyim, cin hayalet falan gibi şeyler yoktur," dedi. "Dolayısıyla düşündükçe bunun bir baykuş olduğuna inanıyorum. Cinlerin, hayaletlerin varolduğunu ileri süren varsa burnunu koparırım!"

"Amma Pippi, sen kendin öyle diyordun," dedi Anika.

"Doğru mu?" dedi Pippi. "O halde kendi burnumu koparmam gerekecek."

Ve burnunu sıkıca yakaladığı gibi çevirmeye başladı.

Tomi ile Anika'nın heyecanı artık iyice yatışmıştı. Üzerlerine öyle bir korkusuzluk geldi ki, pencereye kadar gidip oradan dışarıya bile baktılar. Gökyüzünden kocaman karaltılar geçiyor, ay ışığını örtmeye çalışıyorlardı. Bahçeden ağaçların hışırtısı geliyordu.

Tomi ile Anika arkalarını dönünce bir de ne görsünler. Aman tanrım, bir beyazlık üzerlerine doğru gelmiyor mu!"

Anika öyle korkmuştu ki, ağzını bile açamadı. Beyazlık gittikçe yaklaştı. Tomi ile Anika birbirlerine sarılarak gözlerini yumdular. O

anda hayalet konuşmaya başladı:

"Bakın, bakın ne buldum! Şu köşedeki gemici sandığının içinden babamın geceliği çıkmaz mı. Eteklerini kısaltırsam rahatlıkla kullanabilirim bunu."

Pippi, geceliğin etekleri yerleri süpürerek yanlarına geldi.

"Of Pippi, korkudan ödümü patlattın," dedi Anika.

"Gecelikten korkman için hiçbir neden yok," dedi Pippi. "Yapsa yapsa zavallı gecelik, kendini savunmak için biraz ısırır, o kadar."

Pippi, gemici sandığını iyice bir gözden geçirmeye karar verdi. Sandığı kaldırıp pencerenin önüne taşıdı, kapağını açtı. Ay ışığı biraz da olsa aydınlatıyordu. Sandığın içinde bir sürü eski giysi vardı. Pippi bunları yere saçtı. Sandıktan ayrıca bir dürbün, iki eski kitap, üç tabanca, bir kılıç, bir kese de altın para çıktı.

"Yaşasın!" dedi Pippi büyük bir coşkuyla.

"Harika!" dedi Tomi.

Pippi, hepsini geceliğe sardı, aşağıya, mutfağa döndüler. Anika tavan arasından kurtulduğu için sevinçliydi.

"Silahlar asla çocukların eline geçmemeli," dedi Pippi ve iki eline birer tabanca aldı. "Yoksa bir kaza çıkabilir," diyerek tetiklere asıldı. "Amma da patladı ha!" dedi Pippi ve tavana

baktı. Tavanda kurşunların geçtiği iki delik görünüyordu.

"Kimbilir," dedi umut dolu bir sesle, "belki de kurşunlar tavanı deldi geçti ve cinlerden birinin bacağına saplanıverdi. Oh olsun, onlar da küçük çocukları korkutmaya kalkışırlarsa başlarına neler gelebileceğini öğrenmiş olurlar. Mademki yoklar, o zaman ne diye insanları korkuturlar bilmem." Sonra Tomi ile Anika'ya döndü: "Siz de birer tabanca ister misiniz?" diye sordu.

Tomi zevkten dört köşe oldu.

"Dolu olmadığı sürece ben de isterim," dedi Anika.

"İşte şimdi bir haydut çetesi kurabiliriz," dedi Pippi ve dürbünü gözlerine dayadı. "Bu dürbünle neredeyse Güney Amerika'daki bitleri bile görebiliyorum. Çete kuracak olursak bu dürbünden de yararlanabiliriz."

O anda kapı gümbür gümbür vuruldu. Tomi ile Anika'nın anne ve babası onları eve götürmek üzere gelmişlerdi. Babaları yatma zamanının çoktan gelip geçtiğini söyledi. Tomi ile Anika aceleyle eşyalarını, flütü, göğüs iğnesini ve tabancaları toparladılar, Pippi'ye teşekkür edip "Hoşça kal" dediler.

Pippi, konuklarını taraçaya kadar uğurladı ve bahçe yolundan uzaklaşmalarını izledi. To-

mi ile Anika arkalarına dönüp, Pippi'ye el salladılar. İçeriden gelen ışık Pippi'yi aydınlatıyordu. Babasının etekleri yerleri süpüren geceliğinin içinde, dimdik ve havuç renkli saç örgüleriyle kapının önünde duruyordu öylece. Bir elinde bir tabanca, öbüründe bir kılıç vardı. Kılıcını sallıyordu.

Tomi ile Anika, bahçe kapısına varınca, Pippi'nin arkalarından seslendiğini duydular. Durup, dinlediler. Ağaçların hışırtısından güçlükle işitebiliyorlardı. Ama yine de Pippi'nin söylediklerini işittiler.

"Büyüyünce korsan olacağım," diye haykırıyordu Pippi. "Siz de korsan olur musunuz?"

BİRİNCİ KİTABIN SONU

İKİNCİ KİTAP

PİPPİ UZUNÇORAP KORSAN

Astrid Lindgren

PİPPİ UZUNÇORAP ISSIZ KÖŞKTE

CAN ÇOCUK

İsveç'in en ünlü çocuk kitapları yazarı Bayan ***Astrid Lindgren***'in üç kitaptan oluşan *Pippi Uzunçorap* dizisi dünyanın dört bir yanında olduğu gibi ülkemizde de yıllardır aralıksız okunuyor, yeni yeni basımlar yapılıyor. ***Pippi Uzunçorap Issız Köşkte***, dizinin ilk kitabı. Bu kitapta *Pippi Uzunçorap*'la tanışacak, onun ilk serüvenlerine ortak olacaksınız. *Pippi*, çok ilginç, üstün yetenekleri olan, iki yanına örgü yaptığı kızıl saçlarıyla, tutup ellerinin üzerinde havaya kaldırdığı atıyla, sevgili maymunuyla, çok değişik, çok sevimli bir kız çocuğu. Bu kitabı, dizinin ikincisi izliyor: ***Pippi Uzunçorap Korsan.*** Üçüncü ve son kitap da ***Pippi Uzunçorap Cincin Adasında.*** Sizleri, *Pippi* ile geçireceğiniz tatlı serüvenlerle baş başa bırakıyoruz.

Kapak resmi: VICTOR G. AMBRUS

ISBN 975-510-280-9

9 789755 102801

http://www.canyayinlari.com

KDV İÇİNDEDİR